

NOTAT

01-06-2017

Samlenotat om EPSCO-rådsmødet den 15. juni 2017

J.nr. 2017 - 3191

CAIJ

1. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets ændring af direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser ("udstationeringsdirektivet")

- Generel indstilling

side 2

2. Forslag til ændring af forordning 883/04 om koordinering af de sociale sikringsordninger og forordning 987/2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning 883/04 ("forordning 883")

- Fremskridtsrapport

side 16

3. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 2004/37/EF om beskyttelse af arbejdstagerne mod risici for under arbejdet at være udsat for kræftfremkaldende stoffer og mutagener (2. pakke)

- Generel indstilling

side 39

4. Europæisk Semester 2017: Bidrag til Det Europæisk Råd den 22.-23. juni 2017

(a) Udkast til Rådets henstillinger vedrørende de Nationale Reformprogrammer 2017 og udkast til forklarende note

(b)

- Vurdering af Rådets landespecifikke henstillinger 2017 og implementeringen af de landespecifikke henstillinger for 2016

- Godkendelse af udtalelse fra Beskæftigelseskomitéen og Komitéen for Social Beskyttelse

(c) Godkendelse af udtalelse fra Beskæftigelseskomitéen om arbejdsmarkedsintegration af flygtninge

- Politisk debat

side 43

5. Rådskonklusioner om at det skal betale sig at arbejde

- Vedtagelse

side 46

6. Rådskonklusioner om Ungegarantien - Den Europæiske Revisionsrets Særberetning

- Vedtagelse

side 48

1. Forslag til ændring af Europa-Parlamentets og Rådets af direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser KOM(2016) 128 endelig ("udstationeringsdirektivet")

- Generel indstilling

Revideret notat. Ændringer i relation til notatet inden rådsmødet i december 2016 er markeret med streg i venstre margin.

1. Resumé

EU-Kommissionen har den 8. marts 2016 fremsat forslag til Europa-Parlamentets og Rådets ændring af direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser. KOM(2016) 128 endelig.

Som opfølgning på "det gule kort" fra en række medlemslande har EU-Kommissionen den 20. juli 2016 meddelt, at den har besluttet at fastholde sit forslag til en revision af udstationeringsdirektivet, idet begrundelserne fra de nationale parlamenter ikke har givet Kommissionen grundlag for at ændre dens opfattelse af, at forslaget er i overensstemmelse med nærhedsprincippet. Forslaget har herefter været drøftet på en række møder i arbejdsgruppen, hvor senest det maltesiske formandskab har udarbejdet en række ændringsforslag.

Formålet med forslaget er at sikre lige konkurrencevilkår mellem udstationerede og lokale virksomheder i værtslandet blandt andet ved at indføre et princip om, at samme arbejde på samme sted bør aflønnes på samme måde.

Den væsentligste ændring i forhold til de gældende regler er forslaget om at fjerne henvisningen til "mindsteløn" og i stedet indsætte en bestemmelse om, at den udstationerede skal sikres "aflønning", som omfatter alle lønelementer, som er gjort obligatoriske i henhold til lov, administrative bestemmelser eller alment gældende overenskomster. Hvis der ikke findes en ordning til konstatering af, at kollektive aftaler finder generel anvendelse, kan overenskomster indgået efter art. 3, stk. 8 i direktivet lægges til grund.

Derudover indeholder forslaget en 24 måneders overgrænse for udstationering, før værtslandets regler finder anvendelse, samt mulighed for at stille forpligtelser over for underleverandører i forhold til hvilket niveau af forpligtelser, de kan blive underlagt for at sikre deres ansatte. Endelig indeholder forslaget et krav om, at nationale bestemmelser om vikararbejde finder anvendelse, når udenlandske vikarbuere udstationerer vikarer, samt en forpligtelse til at offentliggøre obligatoriske lønelementer på det nationale websted, som medlemsstaterne allerede er forpligtet til at oprette i medfør af håndhævelsesdirektivet.

Formandskabet har foreslået en forenklet bestemmelse vedrørende langvarig udstationering, at slette underleverandørbestemmelsen, samt at udvide den "hårde kerne" af vilkår for alle udstationerede til også at omfatte vilkår for indkvartering, såfremt sådanne er generelt gældende i værtslandet via lovgivning eller generelt gældende overenskomster.

Punktet er på rådsmødet den 15. juni 2017 med henblik på generel indstilling.

2. Baggrund

EU-Kommissionen har ved KOM(2016) 128 endelig af 8. marts 2016 fremsat forslag til Europa-Parlamentets og Rådets ændring af direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser.

Det fremgår af Kommissionens arbejdsprogram for 2016, at Kommissionen vil foreslå en ”målrettet” revision af udstationeringsdirektivet. Kommissionen ønsker med revisionen at modvirke social dumping og ”brain drain” ved, at det slås fast i direktivet, at udstationerede lønmodtagere skal sikres ”lige løn for samme arbejde på samme arbejdsplads”.

Udstationering af arbejdstagere forekommer, når tjenesteydelser udbydes på tværs af grænserne i det indre marked. En udstationeret arbejdstager er ansat i én EU-medlemsstat, men sendes af sin arbejdsgiver midlertidigt ud for at arbejde i en anden medlemsstat.

Udstationering af arbejdstagere anvendes især i bygge- og anlægssektoren, i fremstillingsindustrien og i servicesektoren i forbindelse med personlige tjenesteydelser (uddannelse, sundhed og sociale foranstaltninger) og forretningsservice (administrative, liberale og finansielle tjenesteydelser).

Ifølge Kommissionen steg antallet af udstationeringer med næsten 45 pct. mellem 2010 og 2014. I 2014 var der ca. 1,9 mio. udstationerede arbejdstagere i andre EU-lande.

I EU-retten er der fastsat en række obligatoriske regler vedrørende arbejds- og ansættelsesvilkår, der skal anvendes på udstationerede arbejdstagere. Disse regler er fastsat ved direktiv 96/71/EF, der blev vedtaget i 1996, og udgør rammen for den frie udveksling af tjenesteydelser og beskyttelse af udstationerede arbejdstagere og dermed at sikre lige konkurrencevilkår mellem udenlandske og lokale virksomheder.

Ved direktivet fra 1996 er det fastsat, at selv om arbejdstagere, der er udstationeret i en anden medlemsstat, stadig er ansat af den udsendende virksomhed og derfor omfattes af den pågældende medlemsstats lovgivning (Rom-konventionen), har arbejdstagerne en lovfæstet ret til et sæt af minimumsrettigheder i den medlemsstat, hvor opgaven udføres.

De beskyttede minimumsrettigheder omfatter:

- mindsteløn, herunder overtidsbetaling,
- maksimal arbejdstid og minimal hviletid,
- mindste antal betalte feriedage pr. år,
- betingelser for at stille arbejdstagere til rådighed, herunder via vikarbureauer,
- sikkerhed, sundhed og hygiejne på arbejdspladsen,
- beskyttelsesforanstaltninger for gravide og børn og unge, samt

- ligebehandling samt andre regler om ikke-forskelsbehandling.

Direktivet omfatter ikke regler om social sikring. Bestemmelserne om social sikring findes i forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger.

I 2014 blev direktiv 2014/67/EU (det såkaldte håndhævelsesdirektiv) vedtaget. Formålet med direktivet er at styrke den praktiske anvendelse af bestemmelserne om udstationering af arbejdstagere ved at behandle problemer i forbindelse med svig og omgåelse af regler samt forbedre udvekslingen af oplysninger mellem medlemsstaterne. Således supplerer de to direktiver hinanden.

Håndhævelsesdirektivet giver ikke nye rettigheder for udstationerede, men giver de nationale myndigheder værktøjer til at sondre mellem reel udstationering og misbrug og omgåelse.

Myndighederne i en modtagende medlemsstat kan f.eks. anmode myndighederne i den udsendende medlemsstat om at kontrollere, om den udstationerende virksomhed reelt udøver væsentlige aktiviteter ud over udelukkende administrative aktiviteter i det pågældende land. Om udstationerede arbejdstagere er ansat i det pågældende land, er et af de relevante kriterier, som kan indgå i myndighedernes vurdering af, om en virksomhed er reelt etableret.

Medlemsstaterne skal have gennemført håndhævelsesdirektivet inden den 18. juni 2016.

Håndhævelsesdirektivet er gennemført i dansk ret med en ændring af udstationeringsloven og en ny lov om oprettelse af Arbejdsmarkedets Fond for Udstationerede.

Hjemmelsgrundlag

Forslaget er fremsat med hjemmel i TEUF artikel 53 (1) og artikel 62 og omfattet af den almindelige lovgivningsprocedure.

3. Formål og indhold

Kommissionen har blandt andet begrundet forslaget med, at arbejdsmarkedssituationen i EU i høj grad har ændret sig siden 1996. Dels er det indre marked vokset de sidste to årtier, dels er lønforskellene blevet større, hvilket giver incitament til at bruge udstationering til at udnytte disse forskelle.

Ifølge Kommissionen er de lovrammer, der blev indført med direktivet fra 1996, ikke længere egnede til de nye realiteter. Eftersom udsendende virksomheder kun skal leve op til mindsteløns-niveauet i værtslandet, giver dette ifølge Kommissionen ofte markante lønforskelle mellem udstationerede og lokale arbejdstagere, især i medlemsstater med relativt høje lønninger. Udstationerede arbejdstagere tjener op til 50 % mindre end lokale arbejdstagere i nogle sektorer og medlemsstater.

Kommissionen har endvidere begrundet forslaget med, at store lønforskelle giver ulige konkurrencevilkår for virksomhederne og på den måde underminerer det

indre marked. Det er derfor nødvendigt at opdatere reglerne om udstationering af arbejdstagere, så de svarer til de aktuelle økonomiske og sociale forhold.

Revisionen vil desuden give mulighed for at skabe bedre sammenhæng med anden EU-lovgivning, der er vedtaget efter direktivet fra 1996. Der er et vist misforhold mellem det eksisterende direktiv og andre EU-retsakter såsom forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger og direktivet om vikararbejde. Hvis relevante bestemmelser tilpasses hinanden, bliver reglerne meget klarere for virksomhederne, håndhævelsesorganerne og arbejdstagerne.

Med initiativet ønsker Kommissionen at skabe en stærkere ramme for udstationering i EU og på den måde fremme et mere fair og dybere indre marked.

Formandskabets forslag indeholder følgende elementer:

Udvidet anvendelsesområde

Forslaget indeholder en bestemmelse om at udvide direktivets minimumsrettigheder vedrørende arbejdsvilkår, der følger af overenskomster, til at omfatte alle økonomiske sektorer udover de aktiviteter, som er angivet i bilaget til direktivet og, som i dag alene omfatter bygge- og anlægssektoren.

Udstationering udover 24 måneder

Forslaget indeholder en ny bestemmelse om, at udstationeringer, som forventes eller faktisk varer udover 24 måneder, bliver omfattet af værtslandets regler. Værtslandets regler kommer som udgangspunkt til at gælde, medmindre der er foretaget et andet lovvalg af arbejdsgiver og arbejdstager. Dog kan et lovvalg ikke medføre, at værtslandets beskyttelsesregler fraviges til ugunst for arbejdstageren.

Aflønning af udstationerede arbejdstagere

Forslaget indeholder en ændret bestemmelse om sikring af ”mindsteløn” til den udstationerede. Det foreslås i stedet, at udstationerede arbejdstagere skal have ret til en ”aflønning”, som omfatter alle de bestanddele af aflønning, som er gjort obligatoriske i henhold til national lov eller administrative bestemmelser, kollektive aftaler eller voldgiftskendelser, der finder generel anvendelse. Hvis der ikke findes en ordning til konstatering af, at kollektive aftaler eller voldgiftskendelser finder generel anvendelse, kan overenskomster indgået efter artikel 3, stk. 8, i det gældende direktiv lægges til grund.

Således vil aflønningen ikke kun omfatte mindstelønnen, men også andre lønelementer, som er gjort obligatoriske.

Medlemsstaterne forpligtes til at offentliggøre obligatoriske lønelementer på det nationale websted, som medlemsstaterne allerede er forpligtet til at oprette i medfør af håndhævelsesdirektivet.

Den gældende bestemmelse i direktivets artikel 3, stk. 1, sidste sætning, hvoraf det fremgår, at løn defineres i overensstemmelse med national praksis i den medlemsstat på hvis område arbejdstageren er udstationeret, er ikke bibeholdt i forslaget, men er i stedet erstattet med en betragtning om, at det henhører under medlemssta-

tens kompetence at fastsætte bestemmelser om aflønning i overensstemmelse med national lovgivning og praksis. Det fremgår dog samtidig af betragtningen, at ”imidlertid skal nationale bestemmelser om aflønning af udstationerede arbejdstagere være begrundet i behovet for at beskytte udstationerede arbejdstagere, og de må ikke uforholdsmæssigt begrænse den grænseoverskridende levering af tjenesteydelser”.

Forslaget indeholder ikke ændringer i bestemmelsen i udstationeringsdirektivet (artikel 3 (8)), som giver lande uden erga omnes eller lovfastsat mindsteløn mulighed for at bruge en anden mekanisme for fastsættelse af løn.

Underleverandører

Forslaget giver medlemsstaterne mulighed for at fastsætte, at en virksomhed (hovedkontrahenten) kun kan indgå aftale med en underleverandør, der garanterer sine ansatte den samme løn, som hovedentreprenøren giver sine ansatte.

En medlemsstat kan kun indføre et sådant krav, hvis det gøres på en ikke-diskriminerende måde, dvs. den samme regel skal gælde for både indenlandske og grænseoverskridende underkontrahenter.

En medlemsstat vil kunne vælge at anvende de samme bestemmelser om aflønning, som gælder for hovedkontrahenten i forhold til udstationerede arbejdstagere, også selv om bestemmelserne stammer fra kollektive overenskomster, der ikke finder generel anvendelse.

Forslaget betyder, at lokale overenskomster (fx virksomhedsoverenskomster) som ikke er omfattet af det gældende udstationeringsdirektiv, vil kunne danne grundlag for de lønkrav, som en underleverandør skal overholde. Medlemsstaterne er ikke forpligtet til at offentliggøre lokale overenskomster på det nationale websted, jf. håndhævelsesdirektivet.

Vikarer

Forslaget indeholder en bestemmelse om, at udstationerede vikarer skal sikres de samme rettigheder, som gælder værtsstatens vikarer i henhold til artikel 5 i vikardirektivet. Som en konsekvens foreslås det samtidig, at art. 3, stk. 9, i udstationeringsdirektivet ophæves, hvorefter en medlemsstat kan fastsætte bestemmelser, som skal sikre, at udstationerede vikarer får de samme vilkår, som nationale vikarer.

Transportområdet

I forslagens betragtning 10 har EU-Kommissionen tilkendegivet, at det vil være mest hensigtsmæssigt at håndtere de specifikke udfordringer i transportsektoren via en sektorspecifik lovgivning. Forslaget indeholder ikke yderligere oplysninger herom, men udspillet fra EU-Kommissionen om en vejtransportpakke, som adresserer dette ventes fremsat ultimo maj.

4. Europa-Parlamentets udtalelser

Europa-Parlamentet (EP) skal i henhold til TEUF art. 294 høres. Arbejdet med forslaget begyndte i Parlamentets beskæftigelsesudvalg den 8. november 2016. Der var en præsentation af udvalgets rapport den 29. november 2016 og frist for ændringsforslag i januar 2017. Der er kommet ca. 500 ændringsforslag.

Der er i EP's beskæftigelsesudvalg generel enighed om, at reglerne skal være klare og til at håndtere i praksis, da man ikke vil pålægge flere byrder for virksomhederne.

Der er endvidere generel enighed om, at løn er et nationalt anliggende. Flertallet i udvalget går ind for en sektorspecifik tilgang til udstationeringsreglerne og ønsker derfor transportsektoren undtaget for anvendelsesområdet.

I forhold til forslaget om "langtidsudstationering" er holdningerne delte, idet nogle ønsker forslaget slettet og andre perioden kortere eller længere. Det forventes pt., at EP's beskæftigelsesudvalg vil stemme om forslaget i juli 2017.

5. Nærhedsprincippet

Kommissionen har anført, at en ændring af det eksisterende direktiv kun kan ske gennem vedtagelsen af et nyt direktiv. Regeringen er enig heri.

Imidlertid vurderer et flertal i Folketinget (S, DF, EL, ALT og SF), at dele af forslaget ikke er i overensstemmelse med nærhedsprincippet. Et flertal har således sendt en begrundet udtalelse til EU-Kommissionen med henblik på at give et "gult kort" og anmode EU-Kommissionen om at genoverveje forslaget.

Kommissionen har den 20. juli 2016 besluttet at fastholde forslaget til udstationeringsdirektiv, idet det gule kort afgivet på baggrund af indsigelse fra elleve medlemsstaters parlamenter ikke har givet Kommissionen grundlag for at ændre dens opfattelse af, at forslaget er i overensstemmelse med nærhedsprincippet.

Regeringen finder, at der er behov for at få afklaret, hvorvidt medlemsstaternes kompetence til at definere aflønning og vilkår for vikarer berøres eller begrænses af forslaget. Det er derfor afgørende at få bibeholdt en eksplicit passus i direktivet om, at løn defineres i overensstemmelse med national praksis, således at det nationale råderum ikke begrænses.

EU-Kommissionen har tilkendegivet, at forslaget ikke berører medlemslandenes kompetence til at definere aflønning.

Desuden fremgår det af selve direktivteksten i formandskabets seneste kompromisforslag at national kompetence vedrørende aflønning, og det nationale råderum i forhold til udstationerede vikarer ikke begrænses.

6. Gældende dansk ret

Udstationeringsdirektivet (direktiv 96/71/EF af 16. december 1996) er implementeret ved lov om udstationering af lønmodtagere m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 342 af 3. april 2014 med senere ændring.

Bortset fra tilrådgivningsstillelse af arbejdstagere og løn er de øvrige kerneområder, der er opregnet i direktivet, reguleret i arbejdsmiljølovgivningen, lov om gennemførelse af dele af arbejdstidsdirektivet, ferieloven, ligebehandlingsloven, ligelønsloven, forskelsbehandlingsloven og funktionærloven.

Derimod er løn i Danmark reguleret via de kollektive overenskomster. I Danmark gælder overenskomsterne kun for de parter, som har indgået dem, eller som har tiltrådt dem.

I forhold til løn og arbejdsvilkår i forbindelse med udstationeret arbejdskraft er udstationeringsdirektivets mindstelønsbestemmelse ikke udnyttet i forbindelse med implementeringen af udstationeringsdirektivet. Udstationeringslovens § 6 a fastsætter rammerne for anvendelse af kollektive kampskridt til støtte for indgåelse af kollektive overenskomster med udenlandske tjenesteydere, der udstationerer lønmodtagere til Danmark. Det er dermed overladt til arbejdsmarkedets parter at regulere lønvilkår via kollektiv overenskomst også for udstationerede lønmodtagere.

Der er som udgangspunkt ikke nogen fast øvre grænser for, hvor længe en virksomhed kan udstationere en lønmodtager, og dermed hvor længe lønmodtageren alene er omfattet af minimumsrettigheder i værtslandet, som der er henvist til i udstationeringsdirektivet.

7. Konsekvenser

Der kan blive behov for at foretage visse ændringer i lov om udstationering af lønmodtagere mv.

På det foreliggende grundlag, vurderes foreløbigt at forslaget medfører administrative konsekvenser under 4 mio. kr. årligt. Konsekvenserne kan ikke kvalificeres yderligere på nuværende tidspunkt.

Forslaget vil eventuelt kunne få betydning for danske virksomheder, som udstationerer ansatte til øvrige EU-lande, idet forslaget blandt andet kan medføre, at virksomheder får yderligere forpligtelser, herunder lønelementer, som er gjort obligatoriske i andre medlemslande.

Forslaget vil afhængigt af det endelige resultat kunne medføre krav om myndighedskontrol i forhold til varigheden af udstationeringsperioden, hvilket ikke finder sted i dag.

8. Høring

Forslaget har været sendt i høring i EU Specialudvalget vedrørende Arbejdsmarkedet og Sociale Forhold med frist den 18. marts 2016. Der er modtaget svar fra Dansk Arbejdsgiverforening (DA), et fællesbrev fra Landsorganisationen i Danmark (LO), FTF og Akademikerne, samt svar fra Finanssektorens Arbejdsgiverforening (FA) og KL.

Der er efterfølgende kommet supplerende høringssvar fra DA og LO, FTF og AC.

DA

DA finder generelt, at forslaget giver EU-medlemslandene muligheder for at fastsætte regler, der vil kunne begrænse virksomhedernes muligheder for at udstationere ansatte til andre EU-lande, og at forslaget derfor kan medvirke til at begrænse mobiliteten i Europa til skade for EU's konkurrenceevne.

DA finder derudover, at der er behov for at sikre, at forslaget ikke kommer til at begrænse medlemsstaternes kompetence til at fastlægge aflønning, og DA stiller dermed spørgsmål ved, om forslaget overholder nærhedsprincippet. DA henviser til, at forslaget ikke indeholder formuleringen fra det gældende direktiv om, at "I forbindelse med dette direktiv defineres begrebet mindsteløn, jf. stk. 1, litra c), i overensstemmelse med national lovgivning og/eller praksis i den medlemsstat, på hvis område arbejdstageren er udstationeret". Formuleringen af erstattet af en mere uklar bestemmelse om forståelsen af "aflønning".

DA henviser til, at formuleringen i det gældende direktiv ligger til grund for bestemmelsen i udstationeringslovens § 6 a, som blev udarbejdet efter drøftelser med arbejdsmarkedets parter som opfølgning på EU-Domstolens afgørelse i Laval-sagen. Bestemmelsen fastlægger, hvilke lønkrav en organisation kan stille på grundlag af en overenskomst, som klart specificerer, hvad en udenlandsk tjenesteyder skal betale, og fastslår desuden, hvilket lønkrav en fagforening kan konflikte for. Bestemmelsen i § 6 a, berører grundlæggende elementer i den danske aftalemodel, nemlig den aftalebaserede løndannelse og rammerne for at udøve konfliktretten til støtte for overenskomstkraft. Det er derfor afgørende for DA, at det sikres, at forslaget ikke berører medlemsstaternes kompetence til at fastsætte indholdet af lønbegrebet og ikke medfører ændringer i udstationeringslovens § 6 a.

DA opfordrer derfor til, at den hidtidige bestemmelse om medlemsstaternes kompetence i forhold til definition af lønbegrebet opretholdes. Hvis ikke bestemmelsen opretholdes, mener DA ikke at nærhedsprincippet er overholdt. Hvis ikke det er muligt at få bindende tilsagn fra Kommissionen om at opretholde den gældende formulering om national kompetence i forhold til definition af løn, opfordrer DA regeringen til at samle et tilstrækkeligt antal medlemsstater til at gøre indsigelse overfor Kommissionen efter proceduren i protokollen om nærheds- og proportionalitetsprincippet.

DA har efterfølgende i et supplerende høringssvar yderligere anført, at øvrige dele af forslaget giver anledning til betydelige administrative byrder og begrænsninger ved udstationering af lønmodtagere. En vedtagelse af direktivet vil give mulighed for, at nogle medlemslande vil opstille yderligere barrierer for udstationeringer både med hensyn til krav om løn og betingelser for entrepriseforhold. Dertil kommer, at ændring af regler og nye begreber fx med hensyn til begrebet "aflønning" vil medføre uklarhed og dermed også få betydning for retspraksis ved nationale retter og ved EU-domstolen.

DA finder, at forslagets lovvalgsbestemmelse vedrørende længerevarende udstationeringer bør udgå, idet der hermed vil blive stillet betydelige krav til virksomheders kendskab til andre EU-medlemslandes ansættelsesretlige lovgivninger. En

lovvalgsbestemmelse vil få indgribende betydning i det enkelte ansættelsesforhold i forhold til ændringer af fx rettigheder, der skal optjenes og opsigelsesvarsel. Endvidere vil en lovvalgsbestemmelse vanskeliggøre koncerninterne udstationeringer.

I forhold til forslaget bestemmelse om løn, er det afgørende for DA nærmere at få afklaret, om forslaget alene kodificerer retspraksis herom eller der er tale om flere løndelevninger end i dag.

Endelig finder DA forslaget bestemmelse om underleverandører meget problematisk, og at der er tale om en restriktion for den fri bevægelighed. Efter DA's vurdering er det uklart, hvilke krav der skal være opfyldt for at anvende bestemmelsen nationalt, samt hvilke nye krav der skal stilles overfor udenlandske tjenesteydere. En eventuel dansk anvendelse af bestemmelsen vil have konsekvenser for overenskomstsyste-
met, og den vil kunne undergrave den danske arbejdsmarkedsmodel ved at udbrede ansættelsesvilkår igennem en leverandørkæde ved lov i stedet for ved frivillig overenskomstdækning.

LO, FTF og Akademikerne

LO, FTF og Akademikerne har i et fælles brev overordnet anført, at når EU-Kommissionen vælger at åbne direktivet, havde organisationerne gerne set, at Kommissionens forslag fuldt ud ville gennemføre princippet om "lige løn for lige arbejde på det samme sted". Organisationerne henviser til, at princippet fremgik af DA og LO's aftale om udstationering fra 1992, der havde følgende formål: "udstationerede arbejdstagere, hvad angår løn- og arbejdsforhold, kan få samme rettigheder som danske kolleger beskæftiget med tilsvarende arbejde."

Organisationerne ser Kommissionens udspil som et kompromis i forhold til den europæiske diskussion om udstationeredes rettigheder, som er opstået i kølvandet på en række afgørelser fra EU-Domstolen, blandt andet Laval-afgørelsen. Som opfølgning på Laval-afgørelsen foretog man i Danmark - på baggrund af et udredningsarbejde med deltagelse af arbejdsmarkedets parter - en tilpasning af udstationeringsloven med hensyn til konfliktgrundlaget overfor udenlandske tjenesteydere. Organisationerne støtter fortsat denne løsning, og det er derfor afgørende, at adgangen til at definere lønbegrebet i overensstemmelse med national lovgivning og praksis opretholdes.

Organisationerne finder, at forslaget på enkelte punkter er i strid med nærheds- og proportionalitetsprincippet. Det gælder i forhold til medlemsstaternes adgang til at definere, hvad der nationalt forstås ved "aflønning", og adgangen til at fastsætte, at udstationerede vikarer skal sikres de samme vilkår, der gælder for vikarer i værtslandet, (jf. bestemmelsen i art. 3, stk. 9, som Kommissionen foreslår afskaffet).

Organisationerne finder det problematisk, at forslaget ikke opretholder den nuværende formulering i direktivet om, at løn defineres i overensstemmelse med national lovgivning og/eller praksis. Udeladelsen af denne formulering kan indikere, at der introduceres et nyt EU-retligt lønbegreb, hvis nærmere indhold vil skulle fastlægges af EU-domstolen, hvis der opstår tvivl om fortolkningen. Organisationerne hæfter sig blandt andet ved, at der i betragtning 12 i forslaget er henvist til, at nationale bestemmelser om aflønning af udstationerede arbejdstagere skal være be-

grundet i behovet for at beskytte disse, og at de ikke uforholdsmæssigt må begrænse grænseoverskridende levering af tjenesteydelser. Samlet set bevirker det, at der sker en forskydning af kompetence fra medlemsstaterne over til EU-Domstolen i relation til at fastlægge betydning af direktivets ”lønbegreb”. Organisationerne finder, at en sådan forskydning af kompetence ikke er nødvendig for at opnå formålet med forslaget, samt at lønforhold er national kompetence, jf. TEUF art. 153, stk. 5. Organisationerne finder det afgørende, at forslaget kommer til at indeholde den gældende formulering om at: ”I forbindelse med dette direktiv defineres begrebet mindsteløn, jf. stk. 1, litra c), i overensstemmelse med national lovgivning og/eller praksis i den medlemsstat, på hvis område arbejdstageren er udstationeret”.

Det er ligeledes afgørende at få afklaret, om der er forskel på det lønbegreb, der følger af § 6 a, i den danske udstationeringslov, og forslagets bestemmelse om aflønning.

Organisationerne finder det positivt, at udstationerende vikarer efter forslaget fremover skal sikres de samme rettigheder, som gælder værtsstatens vikarer i henhold til art. 5 i vikardirektivet. Men organisationerne finder det problematisk, hvis art. 3, stk. 9, i udstationeringsdirektivet ophæves, hvis det betyder, at medlemsstaterne ikke længere har mulighed for at ligestille udstationerede vikarer med nationale vikarer for så vidt angår afskedigelsesregler, løn i opsigelsesperioden, regler om akkumulering af anciennitet, samt regler om information og høring, information om ledige stillinger og adgang til kollektive faciliteter. Det skal nærmere afklares, hvilke konsekvenser en ophævelse af art. 3, stk. 9, har i forhold til overenskomsternes vikarbestemmelser.

Organisationerne ønsker at sikre en fuldstændig ligestilling mellem nationale og udstationerede vikarer og vil derfor bevare art. 3, stk. 9 i direktivet.

Organisationerne finder ikke, at forslaget om en udstationerings tidsmæssige udstrækning er tilstrækkelig og giver fortsat ikke svar på, hvor længe man kan være udstationeret, og hvad der ligger i begrebet ”udstationering”. Der er tale om en lovvalgsbestemmelse, som kun vil få begrænset omfang i forhold til at kunne sikre ufravigelige danske ansættelsesretlige regler.

I forhold til forslagets bestemmelse, som giver medlemsstaterne mulighed for at kræve, at en virksomhed kun indgår aftaler med underleverandører, der garanterer overholdelse af de samme lønvilkår, som førstnævnte virksomhed skal overholde, bemærker organisationerne, at bestemmelsen synes at være en blåstempling af brugen af arbejdsklausuler i offentlige udbudskontrakter.

LO, FTF og Akademikerne har i et supplerende høringssvar yderligere anført, at de er positive over for forslaget, der kan bidrage til at bekæmpe social dumping, fx bestemmelsen om underleverandører.

Organisationerne ønsker at udvide hjemmelsgrundlaget med traktatens art. 151 og art. 153 for dermed at understrege, at direktivet har hjemmel i traktatens afsnit X om social- og arbejdsmarkedspolitikken, hvor også arbejdsmarkedets parter centrale rolle fremgår.

På baggrund af EU-Domstolens afgørelse i Laval-sagen, hvor direktivet blev udlagt som et maksimumsdirektiv, ønsker organisationerne, at det i direktivet skal understreges, at der er tale om en minimumsdirektiv ved at indsætte følgende: ”Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes mulighed for at anvende eller indføre love eller administrative bestemmelser, som er gunstigere for arbejdstagerne eller at tillade eller fremme anvendelsen af overenskomstmæssige bestemmelser, der er mere gunstige for arbejdstagerne”.

For så vidt angår udstationeringens midlertidige karakter og lovvalgsregler finder organisationerne, at det afgørende er, hvilke lands arbejdsretlige regler der gælder for de udstationerede arbejdstagere. Det foreslås derfor, at Kommissionens forslag om en 24 måneders regel ændres til en 6 måneders regel. Organisationerne henviser i den forbindelse til, at de 6 måneder harmonerer med, at en udstationeret lønmodtager bliver skattepligtig i værtslandet efter 6 måneder.

For så vidt angår overholdelse af direktivet ønsker organisationerne, at arbejdstagere eller virksomheder, der reelt ikke er udstationeret, skal være omfattet af ligebehandlingskravet i EU-Traktaten om vandrende arbejdstagere. Organisationerne foreslår følgende tekst: ”Såfremt en udstationeret arbejdstager eller udstationerende virksomhed ikke opfylder betingelserne for at være udstationeret arbejdstager eller udstationerende virksomhed finder art. 45 i TEUF anvendelse på arbejdstagernes løn- og arbejdsvilkår.”

Efter direktivets art. 3, stk. 2, kan værtslandets regler om ferie og mindstebetaling fraviges ved første montering og/eller første installation, hvis udstationeringen højst varer 8 dage (montørreglen). Dette gælder dog ikke for byggeaktiviteter. Organisationerne foreslår, at it-projekter sidestilles med bygge- og anlægsprojekter, således at montørreglen ikke kan anvendes indenfor it-branchen. Organisationerne foreslår, at art. 3, stk. 2, udformes således: ”Denne bestemmelse finder ikke anvendelse på de i bilaget omhandlede byggeaktiviteter eller lignende aktiviteter indenfor blandt andet it-branchen, der er sammenlignelige hermed i forhold til installation, afprøvning, tilpasning, ibrugtagning og vedligehold.”

KL

KL har som generel bemærkning, at direktivet rejser en række spørgsmål som er centrale i forhold til den danske arbejdsmarkedsregulering, forhold som i sidste ende påvirker prisen på de tjenesteydelser, som kommunerne køber af udenlandske tjenesteydere. KL mener, at elementer i forslaget skal afklares nærmere. Det gælder blandt andet de økonomiske konsekvenser af forslaget, når det foreslås udbredt til alle sektorer og ikke kun bygge- og anlæg. KL har en række spørgsmål til forståelse af EU-Kommissionens forslag om aflønningsbegreb med hensyn til, hvilke elementer, som omfattes, og hvordan de skal være gjort obligatoriske.

Det er KL's vurdering, at hvis forslaget skal forstås sådan, at udstationerede skal kunne påberåbe sig danske overenskomster, uanset at disse ikke er almengjorte, vil det udgøre en særlig udfordring for Danmark og for mobiliteten i EU.

KL er bekymret for, om forslaget får betydning for EU-Domstolens kompetence i forhold til at regulere løn og KL henviser til, at EU-traktaten ikke giver domstolen kompetence hertil. KL stiller desuden spørgsmål ved, om der med implementeringen af håndhævelsesdirektivet i dansk ret vil opfylde den del af forslaget, som forpligter medlemslandene til at offentliggøre bestanddele af aflønningen.

Endelig bemærker KL, at KL er imod lovgivning om kædeansvar og henviser til, at kommuner frit skal kunne vælge, i hvilket omfang, der fastsættes kædeansvar i kontraktsforhold.

FA

FA er generelt betænkelig ved forslaget og anbefaler, at forslaget afventer implementeringen og evalueringen af håndhævelsesdirektivet, samt at der foretages en grundig analyse af forslagets konsekvenser i forhold almengørelse af overenskomster og hjemmelsgrundlaget i traktaten.

FA finder, at rækkevidden af forslaget – og særligt bestemmelsen om løn – er uklar, fx med hensyn til, om forslaget forpligter til at almengøre overenskomster. I givet fald vil det gribe ind i den danske model. FA finder, at forslaget begrænser den frie bevægelighed og stiller spørgsmål ved, om forslaget er afbalanceret og proportionalt.

FA tilslutter sig det supplerende høringssvar fra DA.

9. Generelle forventninger til andre landes holdninger

Der er stor uenighed mellem medlemslandene om behovet og hensigtsmæssigheden i en genåbning af direktivet og formålet hermed. På den ene side er der en række lande, som støtter EU-Kommissionens forslag til en revision af udstationeringsdirektivet, og som ønsker at få fremmet princippet om, at samme arbejde på samme sted skal aflønnes på samme måde. På den anden side er der en gruppe lande bl.a. Polen, Rumænien, Ungarn, Tjekkiet, Slovakiet, Estland, Letland og Litauen som er imod primært fordi, det begrænser landenes mulighed for lønkonkurrence og kan medføre øget protektionisme.

Parlamerter fra følgende lande har sendt en begrundet udtalelse til Kommissionen: Danmark, Bulgarien, Tjekkiet, Estland, Kroatien, Ungarn, Litauen, Letland, Polen, Rumænien og Slovakiet. EU-kommissionen har som konsekvens heraf således genovervejet forslaget, jf. bestemmelserne i protokollen om anvendelse af nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet.

Efter EU-Kommissionens beslutning om at fastholde sit forslag, har de to EU-formandskaber afholdt en række møder i arbejdsgruppen på baggrund af en række konkrete ændringsforslag. Det nuværende maltesiske formandskab har fremsat et kompromisforslag, som er sat på dagsordenen på Rådsmødet den 15. juni 2017 med henblik på generel indstilling.

10. Regeringens generelle holdning

Regeringen vurderer, at der med forslagets centrale bestemmelse om vilkår under

udstationeringen, fortsat tages højde for, at ikke alle medlemslande har lovregulering af løn eller almengjorte overenskomster.

Regeringen finder det afgørende, at det nationale råderum for regulering af vilkår, herunder lønvilkår, ikke begrænses, og at der ikke sker en forskydning af kompetence fra medlemsstaterne til EU-domstolen. Det gælder blandt andet i forhold til at definere løn.

Regeringen hilser velkommen, at formandskabets forslag om, at det – i lighed med det gældende direktiv – fremgår af selve direktivteksten, at løn afgøres i overensstemmelse med national praksis i den medlemsstat, på hvis område arbejdstageren er udstationeret.

Regeringen har bl.a. med arbejdsmarkedets parter løbende drøftet bestemmelsen om anvendelse af værtslandets regler ved udstationering udover 24 måneder og sammenhængen med reglerne i forordning 883 om social sikring, samt betydningen af at opheve udstationeringsdirektivets art. 3, stk. 9, om at fastsætte nationale regler som ligestiller udstationerede vikarer med nationale vikarer.

Formandskabet har fremlagt en kompromistekst med en forenklet bestemmelse om langtidsudstationering, hvorefter værtslandets arbejdsretlige regler finder anvendelse vedrørende udstationeringer, som de facto er længere end 24 måneder. Det er ikke en bestemmelse, som Danmark har efterspurgt eller ser behov for, men i lyset af de hidtidige forhandlinger vurderes forslaget at være et acceptabelt kompromis.

I forhold til forslagets nye lønbestemmelse (aflønning) er det tale om en udvidelse i forhold til eksisterende retspraksis. Regeringen vurderer, at bestemmelsen er i overensstemmelse med den danske praksis.

Regeringen hilser velkommen, at formandskabets forslag tager højde for det danske ændringsforslag om at opretholde medlemsstaternes kompetence vedrørende ligestilling af udstationerede vikarer med nationale vikarer.

I forhold til forslagets bestemmelse om underleverandører noterer regeringen sig, at det overlades medlemslandene at tage stilling til, om man vil anvende bestemmelsen.

I regeringens overvejelser omkring direktivforslaget indgår også, at et flertal i Folketinget har vurderet, at dele af direktivforslaget ikke er i overensstemmelse med nærhedsprincippet.

Endelig er det vigtigt for regeringen, at forslaget ikke medfører øgede barrierer i EU's indre marked eller decideret protektionisme, der kan bremse vækst og beskæftigelse i EU, herunder i forhold til danske virksomheders levering af tjenesteydelser på tværs af grænserne i det indre marked.

11. Tidligere forelæggelse for Folketingets Europaudvalg

Udvalget blev orienteret om forslaget den 20. maj 2016, forud for konkurrence-

evnerådsmødet den 25. maj, hvor sagen var på dagsordenen til orientering fra formandskabet ("state of play"), den 10. juni 2016 forud for EPSCO-rådsmødet den 16. juni og den 2. december 2016 forud for EPSCO-mødet den 8. december (fremskridtsrapport). Forslaget forhandles i rådet for beskæftigelse og socialpolitik (EPSCO).

2. Forslag til ændring af forordning 883/04 om koordinering af de sociale sikringsordninger og forordning 987/2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning 883/04 KOM(2016) 815 endelig ("forordning 883")
- Fremskridtsrapport

Revideret notat. Ændringer i forhold til samlenotatet fra EPSCO-rådsmødet den 3. marts 2017 er markeret med en streg i venstre margin.

1. Resumé

Europa-Kommissionen har den 13. december 2016 vedtaget sit forslag til revision af forordning 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger og forordning nr. 987/2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning nr. 883/04.

Kommissionen angiver, at forslaget har til hensigt at tilpasse det eksisterende regelsæt for social sikring, så reglerne bliver bedre i tråd med den sociale og økonomiske virkelighed i medlemslandene. Forslaget skal bidrage til en styrkelse af vandrende arbejdstageres ret til fri bevægelighed samtidig med, at det skal sikre større retssikkerhed og en ligelig og retfærdig fordeling af finansielle byrder mellem medlemslandene.

Forslaget fokuserer på fire overordnede dele:

- 1) ikke-erhvervsaktive EU-borgeres adgang til sociale sikringsydelser,
- 2) ydelser ved plejebenhov af ubegrænset varighed,
- 3) arbejdsløshedsydelser, og
- 4) familieydelser.

Forslaget skønnes med betydelig usikkerhed at kunne medføre statsfinansielle konsekvenser i form af ekstraudgifter i størrelsesordenen 100 mio. kr. om året til arbejdsløshedsdagpenge, hvortil kommer evt. afledte udgifter.

Regeringen støtter dele af forslaget, der imødekommer danske ønsker og lægger op til at konsolidere dansk praksis på nogle områder, mens regeringen ikke støtter forslag om forlængelse af eksportperioden for dagpenge, eller at seneste arbejdsland skal betale arbejdsløshedsdagpenge til grænsegængere.

Samtidig vil regeringen i forhandlingerne arbejde for, at det bliver muligt at indeksere børnecheck til børn bosat i andre EU-lande.

Under det maltesiske formandskab i første halvår 2017 er bestemmelserne om ikke-erhvervsaktive EU-borgeres ret til sociale sikringsydelser, bestemmelserne om, hvor en person er socialt sikret (lovvalg) og diverse tekniske ændringer behandlet.

Regeringens særligt prioriterede områder, såsom arbejdsløshedsydelser og familieydelser, har endnu ikke været behandlet i arbejdsgruppen.

2. Baggrund

Europa-Kommissionen har ved KOM(2016) 815 den 13. december 2016 fremsat forslag til ændring af forordning 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger og forordning 987/2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning nr. 883/04. Dansk sprogversion af forslaget er modtaget den 11. januar.

Forslaget omfatter en generel ajourføring af forordning (EF) nr. 883/2004 og (EF) nr. 987/2009, som er det regelsæt, der har været gældende siden 1. maj 2010.

Hensigten med forordningen er generelt at sikre en sammenhængende koordinering på EU-plan af de nationale ordninger for social sikring,

Forslagets retsgrundlag er artikel 48 TEUF vedrørende social tryghed for vandrede arbejdstagere, selvstændige og deres pårørende. Forordning 883/2004 er en central forordning i EU-samarbejdet, som udmønter traktatens bestemmelser om fri bevægelighed for arbejdskraft.

Forordningen koordinerer social sikring for personer, der er omfattet af lovgivningen om social sikring i et medlemsland, for både erhvervsaktive og ikke erhvervsaktive. Forordningen sikrer, at borgere i EU/EØS-landene har reelle muligheder for at bevæge sig mellem medlemslandene uden derved at risikere at miste retten til social sikring.

Det fremgår af forordningen, at formålet er koordination af medlemslandenes sociale sikringsordninger og altså ikke harmonisering af medlemslandenes velfærdssystemer.

Efter forordning 883/04 kan vandrede arbejdstagere og andre unionsborgere, der gør brug af EU's regler om fri bevægelighed, medregne anciennitet fra hjemlandet til opfyldelse af arbejdslandets eventuelle karensregler vedrørende bopæls-, forsikrings-, eller beskæftigelsesperioder. Forordningen giver endvidere adgang til at eksportere kontante sociale sikringsydelse.

EF-forordningen koordinerer følgende sociale sikringsydelser:

- Ydelser i anledning af sygdom og moderskab (sundhedsydelser, syge- og barseldagpenge samt visse ydelser efter lov om social service),
- ydelser ved invaliditet (pension),
- ydelser ved alderdom (pension),
- ydelser til efterladte (pension),
- ydelser i anledning af arbejdsulykker og erhvervssygdomme,
- ydelser ved dødsfald (begravelseshjælp),
- ydelser ved arbejdsløshed,
- efterløn,
- familieydelser.

Hjemmelsgrundlag

Forslaget er fremsat med hjemmel i TEUF artikel 48 og er omfattet af den almindelige lovgivningsprocedure.

3. Formål og indhold

Ifølge Kommissionen er formålet med forslaget at ajourføre forordning (EF) nr. 883/2004 og (EF) nr. 987/2009 om koordinering af de sociale sikringsordninger, så reglerne bl.a. tilpasses retspraksis fra EU-Domstolen og bedre afspejler den sociale, økonomiske og retslige virkelighed i medlemslandene.

Forslaget har til hensigt at bidrage til en styrkelse af vandrende arbejdstagers ret til fri bevægelighed samtidig med, at det skal sikre større retssikkerhed og en ligelig og retfærdig fordeling af finansielle byrder mellem medlemslandene. Opdateringen af det gældende regelsæt skal nedbringe administrative byrder og sikre en bedre og mere ensartet håndhævelse af reglerne.

I det følgende gennemgås de væsentligste ændringer i Kommissionens forslag til ændring af forordning 883/04:

Ydelser ved plejebehov af ubegrænset varighed

Nyt kapitel

Der indsættes et nyt kapitel i artikel 35a-35c, som fastlægger de generelle bestemmelser vedrørende koordineringen af ydelser ved plejebehov af ubegrænset varighed i overensstemmelse med reglerne for ydelser ved sygdom. Den tidligere artikel 34 udgår derfor, da den er dækket af forslaget.

Kategoriseringen af ydelser ved plejebehov af ubegrænset varighed og medlemslandenes optegnelser af lovgivning på området vil blive foretaget i regi af den Administrative Kommission (embedsmandskomité der behandler administrative spørgsmål om fortolkning af forordningerne om koordinering af social sikring).

Gennemførelsesforordningen tilpasses i overensstemmelse med ændringerne.

Ny definition

Der indsættes en definition af ”ydelser ved plejebehov af ubegrænset varighed” i artikel 1, som afspejler en række afgørelser fra EU-domstolen. Denne type ydelser har tidligere været omfattet af den gældende forordning som ydelser ved sygdom i artikel 34.

Udgifter og refusionsregler

Den foreslåede fordeling af udgifter til ydelser mellem medlemslandene ved plejebehov af ubegrænset varighed er identisk med den i dag gældende ordning for ydelser ved sygdom, som også af flere medlemslande allerede anvendes for plejeydelser.

Forslaget til refusionsreglerne svarer til den måde, som medlemslandene allerede anvender reglerne om ydelser ved sygdom.

Arbejdsløshedsydelse

Indførelse af karenperiode på tre måneder

Forslaget indfører i artikel 61 et nyt krav til varigheden af arbejde i det land, hvor

der søges om arbejdsløshedsydelse som betingelse for sammenlægning af forsikrings- og beskæftigelsesperioder.

Efter forslaget vil der fremover blive stillet krav om mindst 3 måneders arbejde for at kunne sammenlægge forsikrings- og beskæftigelsesperioder.

Forlængelse af minimumsperiode for eksport af arbejdsløshedsydelse

Minimumsperioden for eksport af arbejdsløshedsydelse til et andet EU/EØS-land, som fremgår af artikel 64, forlænges fra 3 til 6 måneder.

Efter gældende regler er minimumsperioden for eksport af arbejdsløshedsydelse fastsat til 3 måneder med mulighed for at forlænge perioden op til et maksimum på 6 måneder, hvis de nationale regler giver mulighed for forlængelse.

Efter forslaget fastsættes minimumsperioden til 6 måneder med mulighed for at forlænge perioden til den resterende ydelsesperiode, hvis de nationale regler giver mulighed for forlængelse udover minimumsperioden.

Gennemførelsesforordningen tilpasses i overensstemmelse med ændringerne.

Arbejdsløshedsydelse for personer, der ikke opfylder betingelserne for at kunne sammenlægge forsikrings- og beskæftigelsesperioder

Der indsættes en ny artikel 64a vedrørende ret til arbejdsløshedsydelse for personer, der ikke opfylder betingelserne for at kunne sammenlægge forsikrings- og beskæftigelsesperioder.

Forslaget skal ses i sammenhæng med det nye krav om beskæftigelse af 3 måneders varighed for at kunne sammenlægge perioder.

Efter forslaget vil en person, der flytter til et andet medlemsland og bliver ledig efter mindre end 3 måneders beskæftigelse – og som dermed ikke har mulighed for at sammenlægge forsikrings- og beskæftigelsesperioder, jf. forslaget i art. 61 – kunne anmode om eksport af pågældendes arbejdsløshedsydelse fra det tidligere beskæftigelsesland, hvis personen stiller sig til rådighed for arbejdsmarkedet i det seneste beskæftigelsesland.

Gennemførelsesforordningen tilpasses i overensstemmelse med ændringerne.

Arbejdsløshedsydelse for grænsearbejdere

Der foretages i artikel 65 ændringer vedrørende reglerne for ret til arbejdsløshedsydelse for grænsearbejdere. Efter gældende regler skal bopælslandet udbetale arbejdsløshedsydelse til grænsearbejdere ved fuld ledighed og beskæftigelseslandet skal udbetale ved delvis ledighed.

Forslaget betyder, at fuldt ledige grænsearbejdere behandles på samme måde som, hvis de havde haft bopæl i beskæftigelseslandet. Dagpengene skal dermed udbetales af beskæftigelseslandet, og personen skal stille sig til rådighed for arbejdsmarkedet i beskæftigelseslandet.

Hvis personen har arbejdet i mindre end de sidste 12 måneder i seneste beskæftigelsesland, skal arbejdsløshedsydelsen udbetales fra bopælslandet. Dog kan en person, som har ret til dagpenge efter de nationale regler uden at gøre brug af sammenlægning af perioder, vælge at stille sig til rådighed og modtage dagpenge fra beskæftigelseslandet.

Hvis en fuldt ledig grænsearbejder – i modsætning til en midlertidig ledig - ikke længere ønsker at stå til rådighed i beskæftigelseslandet, efter vedkommende er registreret hos jobcenteret i beskæftigelseslandet, vil pågældende umiddelbart kunne eksportere sin ret til dagpenge i bopælslandet i minimum 6 måneder.

Den kompetente institution kan forlænge perioden i den resterende dagpengeperiode, hvis de nationale regler giver mulighed for forlængelse udover minimumsperioden. Det almindelige krav om 4 ugers forudgående ledighed vil med forslaget ikke gælde i en sådan situation.

Forslaget betyder, at artikel 70 om mellemstatslig refusion af arbejdsløshedsydelse for tidligere grænsearbejdere, udgår.

Gennemførelsesforordningen tilpasses i overensstemmelse med ændringerne.

Familieydelse der ydes som indtægterstatning under børnepasningsperioder

Individuel og personlig ret for forældre

Der foreslås en ny artikel 68b om koordinering af familieydelser, der ydes som indtægterstatning under børnepasningsperioder. Artiklen præciserer, at sådanne ydelser skal behandles som en individuel og personlig ret for de forældre, der er omfattet af loven i den kompetente stat, frem for en ydelse for familien som helhed. De pågældende ydelser skal fremgå af et nyt bilag.

Samtidig ret til familieydelser fra flere medlemslande

Den nye artikel 68b indeholder en fravigelse fra forordningens almindelige koordinationsregler i de tilfælde, hvor der er samtidig ret til familieydelser fra flere medlemslande. De medlemslande, som har sådanne ydelser, skal anføre ydelserne i et bilag til forordningen, hvis disse ydelser ikke skal indgå i beregningen baseret på de almindelige koordinationsregler for familieydelser.

Horisontale spørgsmål

Ikke erhvervsaktive EU-borgeres adgang til sociale sikringsydelser

I artikel 4 ændres den nugældende bestemmelse om ligebehandling. Forslaget tydeliggør, at medlemslandene kan gøre adgangen til sociale sikringsydelser betinget af, at ikke-erhvervsaktive mobile EU-borgere har lovligt ophold i det kompetente medlemsland i overensstemmelse med reglerne i opholdsdirektivet (Direktiv 2004/38/EC).

Forslaget svarer til EU-retten som fortolket af EU-Domstolen.

Definition af hjemmebase

I artikel 11 ændres henvisningen til hjemlen for definition af hjemmebase for afgørelse af lovvalg for fly- og kabinepersonale. Aktuelt er denne personkreds socialt sikret i det medlemsland, hvor hjemmebasen er beliggende.

Det betyder, at operatøren fremover skal tildele (eng.: ”assign”) hjemmebasen mod den tidligere formulering, hvor operatøren nominerede (eng.: ”nominate”) hjemmebasen.

Definition af udstationeret arbejdstager

Der indsættes i artikel 12 en henvisning til udstationeringsdirektivet (Direktiv 96/71/EC) og direktivets definition af begrebet ”udstationeret arbejdstager”. Endvidere foreslås afløsningsreglen udvidet til at omfatte selvstændige

Lovvalg

Der indføres en ny bestemmelse i artikel 13, som entydigt fastlægger lovvalget til det medlemsland, hvorfra en person modtager arbejdsløshedsydelse, hvis personen samtidig udøver beskæftigelse i et andet medlemsland.

Efter gældende regler er lovvalget afhængigt af fordelingen af indtægten fra henholdsvis arbejdsløshedsydelsen og det lønnede arbejde.

Gennemførelsesforordningen tilpasses i overensstemmelse med ændringerne.

Forpligtelse til informationsudveksling og samarbejde

Der indføres en ny artikel 75a, som tydeliggør en allerede gældende forpligtelse for kompetente myndigheder til at sikre informationsudveksling og samarbejde mellem relevante myndigheder og institutioner internt i medlemslandene.

Delegerede retsakter

Kommissionen gives i artikel 88 og 88a beføjelser til, at der vedtages delegerede retsakter for at sikre en rettidig tilpasning af udvalgte bilag til forordningen, der indeholder landespecifikke oplysninger af primært teknisk karakter. Dermed kan bilagene løbende tilpasses uden at skulle genåbne forordningen.

I tillæg til ændringer, der afspejler revision af forordning 883/2004, indgår bl.a. følgende ændringer til gennemførelsesforordning 987/2009:

Svig og fejl

Der indsættes i artikel 1 en definition af ”svig”, som vedrører misbrug af det eksisterende regelsæt for at modtage sociale sikringsydelse eller undgå at betale sociale sikringsbidrag.

Tilsvarende tilpasninger indarbejdes i betragtningerne til forslaget, hvor det bl.a. præciseres, at institutioner og forbindelsesorganer kan indhente og videregive nødvendige oplysninger med henblik på at forebygge svig og fejl.

Regler for udveksling af oplysninger

I overensstemmelse med EU-domstolens retspraksis tydeliggøres det i artikel 19, at den kompetente institution har en forpligtigelse til at bekræfte den relevante information knyttet til en ansøgning i forbindelse med afgørelse af, i hvilket medlemsland en person er socialt sikret.

Reglen i artikel 19 angiver også, at sociale sikringsinstitutioner og arbejdstilsyn, samt skatte- og immigrationsmyndighederne både nationalt og på EU-plan har ret til direkte at udveksle oplysninger vedrørende en persons status for så vidt angår social sikring.

Ændringerne til artiklen skal ses i sammenhæng med artikel 75a i forordning 883/04.

Månedlig afrapportering til hjemlandet i forbindelse med eksport af arbejdsløshedsydelse
Kommissionens foreslår i artikel 55 at gøre månedlige afrapporteringer til hjemlandet obligatorisk for de kompetente myndigheder i det medlemsland, som den arbejdsløse rejser til for at søge arbejde.

4. Europa-Parlamentets udtalelser

Forslaget skal i henhold til TEUF artikel 294 vedtages både af Europa-Parlamentet og Rådet i den almindelige lovgivningsprocedure. Der foreligger endnu ikke en udtalelse, og tidsplanen for Europa-Parlamentets behandling kendes endnu ikke.

5. Nærhedsprincippet

Kommissionen anfører følgende i forslaget:

”Nærhedsprincippet finder anvendelse, idet forslaget ikke hører under Unionens enekompetence.

Målene med forslaget kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne på nationalt, regionalt eller lokalt plan og kan derfor bedre gennemføres på EU-plan af følgende årsager:

Koordineringen af de sociale sikringsordninger omfatter tværnationale situationer, hvor den enkelte medlemsstat ikke kan handle på egen hånd. I henhold til artikel 48 i TEUF kræves der koordinerende foranstaltninger på EU-plan, som er nødvendige for at kunne udøve retten til fri bevægelighed. Uden en sådan koordinering kan der lægges hindringer for den frie bevægelighed: Borgerne ville være mindre tilbøjelige til at flytte, hvis det medførte, at de mistede de rettigheder til social sikring, som de har erhvervet i en anden medlemsstat.

Etableringen af en EU-ramme på dette område sikrer en ensartet fortolkning og beskyttelse af de rettigheder, som mobile EU-borgere og deres familiemedlemmer har, hvilket ikke ville kunne opnås af medlemsstaterne alene på nationalt plan.

Det forenkler ikke blot koordineringen af de sociale sikringsordninger for medlemsstaterne, men sikrer ligeledes ligebehandling af de EU-borgere, som er forsikret i henhold til de nationale lovgivninger om social sikring.

Med forslaget opdateres de gældende koordineringsregler med henblik på at gennemføre de ændringer, der er blevet nødvendige som følge af ændringer i den sociale virkelighed, og for at afspejle de retlige ændringer, der er blevet gennemført på nationalt plan.

Forslaget er derfor i overensstemmelse med nærhedsprincippet.”

Regeringen kan tilslutte sig Kommissionens vurdering af nærhedsprincippet, da der er tale om en revision af en gældende forordning.

6. Gældende dansk ret

Ydelser ved plejebenhov af ubegrænset varighed

Det vurderes, at den foreslåede definition af ydelser ved plejebenhov af ubegrænset varighed omfatter ydelser, som tidligere har været omfattet af forordningen som ydelser ved sygdom.

Grundforordningens regler om koordinering af ydelser ved sygdom og moderskab omfatter følgende danske ydelser, som beskrevet i vejledning nr. 10329 af 12. december 2016 om koordinering af visse sociale sikringsydelser for borgere, der rejser mellem EU/EØS-landene og Schweiz, og vejledning nr. 9341 af 8. maj 2015 om hjælp og støtte efter serviceloven (vejledning nr. 2 til serviceloven):

- Alle ydelser i sundhedsloven, fx sygehusbehandling, ydelser i praksissektoren, herunder læge- og tandlægehjælp, fysioterapi, medicintilskud, tilskud til høreapparater, de kommunale sundhedsydelser, herunder børne- og ungdomspleje og vederlagsfri genoptræning uden for sygehusregi.
- Visse ydelser efter lov om social service (serviceloven) som har karakterer af naturalydelser ved sygdom, fx merudgiftsydelsen efter § 41, personlig hjælp, pleje og ledsagelse efter § 44-45, personlig hjælp, omsorg og pleje efter §§ 83-87, ledsagelse og kontaktperson efter §§ 97-99, tilskud til pleje efter §§ 95-96, nødvendige merudgifter efter § 100, behandling af stofmisbrugere efter §§ 101-102, hjælpemidler efter § 112, hjælp til forbrugsgoder, hjælp til boligindretning efter § 116, pasning af nærtstående med handicap efter § 118, plejevederlag efter § 119 samt hjælp til sygeplejeartikler efter § 122.
- Endvidere omfattes efter pensionslovgivningen, helbrestillæg, jf. § 14 a i lov om social pension og § 18 i lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension.

Efter servicelovens § 2 har enhver, der opholder sig lovligt her i landet, ret til hjælp efter serviceloven. Uanset forordningen og de foreslåede ændringer vedrørende ydelser ved plejebenhov af ubegrænset varighed i grundforordningen har borgere fra andre medlemslande ret til både naturalydelser og kontantydelse efter serviceloven, hvis de har lovligt ophold i Danmark. Det er alene kontantydelse, som kan eksporteres ud af Danmark, og hvor der vil kunne være pligt til at udbetale ydelser efter forordningen, udover hvad der i øvrigt følger af serviceloven.

Arbejdsløshedsydelser

Reglerne om udbetaling af arbejdsløshedsydelser, herunder de regler der er regule-

ret i forordning 883/04, er reguleret i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. med tilhørende bekendtgørelser.

Efter danske regler stilles der krav om beskæftigelse af mindst 296 timers varighed inden for 3 måneder for at få ret til at sammenlægge forsikrings- og beskæftigelsesperioder.

Efter danske regler eksporteres arbejdsløshedsydelse kun for 3 måneder uden mulighed for at forlænge perioden.

Familieydelse der ydes som indtægterstatning under børnepasningsperioder
Reglerne om barseldagpenge er reguleret i barselloven med tilhørende bekendtgørelser og lov om dagpenge ved barsel og adoption.

Barseldagpenge under forældreorlov betragtes som en ydelse ved moderskab/faderskab, som alene bliver tildelt den/de personer, der opfylder betingelserne for retten til ydelsen. Der er dermed ikke afledte rettigheder til barseldagpenge.

Horisontale spørgsmål

Ikke-erhvervsaktive mobile EU-borgere adgang til sociale sikringsydelse
Den foreslåede ændring gælder allerede i Danmark, da der i bopælskrav i love gælder en implicit forudsætning om lovligt ophold. EU-borgere, der ikke har ret til ophold efter EU-retten, har ikke lovligt ophold i Danmark.

Regler for udveksling af oplysninger

I Danmark indgives en ansøgning under tro og love. Dansk praksis er dog, at de af ansøger indsendte oplysninger så vidt muligt bekræftes ved kontrol blandt andet hos SKAT og CPR.

Den kompetente myndighed er forpligtet til at give specifikke og tilstrækkelige oplysninger til registrerede om de formål, hvortil personoplysningerne behandles.

Den kompetente institution i Danmark, International Social Sikring under Udbetaling Danmark, udveksler allerede oplysninger med andre myndigheder i Danmark og i andre medlemslande om de afgørelser, der er truffet af International Social Sikring.

7. Konsekvenser

Lovgivningsmæssige konsekvenser

Ydelse ved plejebehov af ubegrænset varighed

Gennemførelse af forslaget kræver ikke ændring i gældende regler. I Danmark har der ikke været tvivl om, at plejeydelse omfattes af koordineringsydelse i lighed med sygehjælpsydelse i øvrigt.

Det er den umiddelbare vurdering, at de foreslåede ændringer af forordningen ikke udvider, hvilke ydelse der efter dansk lovgivning omfattes af forordningen

Det bør dog nærmere afklares, om den foreslåede definition af ydelser ved ubegrænset plejebæhov er bredere, dvs. omfatter flere ydelsestyper, end den danske fortolkning af den gældende forordnings anvendelsesområde.

I relation til den liste, den Administrative Kommission skal udarbejde jf. den foreslåede artikel 35, skal der fra dansk side tages stilling til, hvilke danske plejeydelser der er omfattet af ydelser ved ubegrænset plejebæhov.

Det skal afklares, om ændringerne i artikel 35b kan give anledning til en udvidelse af modregningsmulighederne, og hvad det i så fald vil betyde for dansk lovgivning.

Arbejdsløshedsydelse

Forslagene har konsekvenser for dansk ret ved udbetaling af arbejdsløshedsydelse. Eventuelle ændringer vil ikke kræve ændringer i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., men vil kunne gennemføres i de administrativt fastsatte regler.

Der stilles allerede i dag efter danske regler krav om beskæftigelse af mindst 296 timers varighed inden for 3 måneder for at få ret til at sammenlægge forsikrings- og beskæftigelsesperioder. Det vurderes, at de eksisterende regler om forudgående beskæftigelse umiddelbart vil kunne videreføres med forslaget.

Efter danske regler eksporteres arbejdsløshedsydelse kun for 3 måneder uden mulighed for at forlænge perioden. De gældende regler skal derfor tilpasses ved en forlængelse af minimumsperioden til 6 måneder.

Indførelse af månedlige afrapporteringer til hjemlandet i forbindelse med eksport af arbejdsløshedsydelse har ikke administrative konsekvenser, da Danmark allerede benytter denne praksis.

Der skal fastsættes regler om udbetaling af dagpenge til en grænsearbejder med bopæl i Danmark, som har arbejdet mindre end 12 måneder i et andet land. I disse situationer er Danmark kompetent til at udbetale dagpenge i en periode på minimum seks måneder, og eventuel fuld dagpengeperiode, samtidig med at personen stiller sig til rådighed for arbejdsmarkedet i seneste arbejdsland.

Der skal fastsættes regler om udbetaling af dagpenge for personer, der har været beskæftiget i over 12 måneder i Danmark, men som bor i et andet medlemsland.

Familieydelse der ydes som indtægterstatning under børneoplysningsperioder

Forslaget svarer til dansk praksis, så det vil ikke umiddelbart indebære ændringer af dansk ret. Ved at oplyste de danske regler om barseldagpenge i bilaget til forordningen betragtes ydelse efter denne lovgivning, som en familieydelse med en individuel og personlig ret. Det vil betyde, at retstilstanden i Danmark kan opretholdes.

Det skal vurderes nærmere, om det vil være hensigtsmæssigt, at barseldagpenge under forældreorlov efter barselslovens § 21, stk. 1, også bliver optaget på bilaget til forordningen.

Ikke-erhvervsaktive mobile EU-borgeres adgang til sociale sikringsydelser

Forslaget vil ikke have lovgivningsmæssige konsekvenser, da det svarer til dansk praksis.

Definitionen af hjemmebase

Det vil skulle nærmere afklares, hvilke konsekvenser ændringen af hjemmebasedefinitionen har for fly- og kabinepersonale, således at socialsikringsstedet er underlagt stabilitet og ikke vil være genstand for hyppige ændringer.

Definition af udstationeret arbejdstager

Betydningen af henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser skal nærmere afklares.

De nærmere administrative konsekvenser af forslaget om, at afløsningsreglen udvides til at omfatte selvstændige, skal nærmere afklares.

Økonomiske konsekvenser

Ydelser ved plejebehov af ubegrænset varighed

Det forventes, at de økonomiske konsekvenser ved de foreslåede ændringer vil være begrænsede, da de svarer til gældende dansk praksis. Det vil dog skulle nærmere afklares.

En præcis vurdering af de økonomiske konsekvenser ved ændringerne er ikke mulig på nuværende tidspunkt. Blandt andet vil det skulle afklares, om den nye definition af ydelser ved plejebehov af ubegrænset varighed kan medføre, at nogle medlemslande vil udvide deres hidtidige opfattelse af begrebet.

Dette kan muligvis resultere i en øget brug af refusionsordningen, idet flere ydelser omfattes af mellemstatslig afregning. Dette vil potentielt både kunne medføre, at Danmark i flere tilfælde kan opkræves betaling, og at Danmark i flere tilfælde vil kunne opkræve betaling fra andre medlemslande.

Arbejdsløshedsydelser

De økonomiske konsekvenser i forbindelse med forslaget til ændringer på arbejdsløshedsydelser er søgt foreløbig vurderet. Løbende konsolidering vil ske i takt med, at de enkelte del-forslag afklares yderligere.

På det foreliggende grundlag vurderes meget foreløbigt, at forslaget samlet set medfører merudgifter i størrelsesordenen 100 mio. kr. om året efter skat og tilbageløb, heraf den største post på 67 mio. som følge af nye grænsegængerregler. Hertil kommer afledte konsekvenser i forbindelse med grænsearbejderes adgang til pension, sygesikring mv. Omfanget heraf vil skulle vurderes nærmere.

Derudover vurderes det, at der i forbindelse med forslaget kan være visse øgede administrative omkostninger forbundet med ændringerne i gennemførelsesforordningen. Det vil tilsvarende skulle vurderes nærmere.

8. Høring

Forslaget har været sendt i høring i EU-Specialudvalget vedrørende Arbejdsmarkedet og Sociale Forhold, herunder arbejdsmarkedets parter med frist den 12. januar 2017. Der er modtaget et samlet svar fra Landsorganisationen i Danmark (LO) og FTF. Derudover er der modtaget svar fra Dansk Arbejdsgiverforening (DA), Kommunernes Landsforening (KL), Akademikerne (AC) og Finanssektorens Arbejdsgiverforening (FA).

LO og FTF:

LO og FTF har afgivet fælles høringssvar, der også henviser til en fælles skrivelse fra 9. juni 2016, som udover ændringsforslag til forordning 883 også indeholder betragtninger om - og ønsker til ændringer af arbejdstagerbegrebet i EU-lovgivningen.

Baggrunden for LO's og FTF's forslag var iflg. organisationerne dels at sikre, at de danske velfærdsordninger er robuste i forhold til træk på disse af vandrende arbejdstagere, således at ydelsesniveauerne kan opretholdes. Dels var formålet at sikre, at de danske sociale ydelser ikke bruges til social dumping, således som det desværre er set i et ikke ubetydeligt omfang i forhold til SU og børnepenge.

Nedenfor gengives alene den del af høringssvaret, der vedrører bestemmelser i forslaget til revision af forordningen. Høringssvaret i sin helhed er fremsendt parallelt med grund- og nærhedsnotatet. "Vi/vores" nedenfor er lig "LO og FTF".

LO og FTF mener generelt, at Kommissionens forslag er skuffende. Alene vores ønske om at bevare den danske regel med krav om beskæftigelse i mindst 296 timer i løbet af 12 uger for at kunne opnå danske arbejdsløshedsdagpenge er imødekommet. Dette er naturligvis meget positivt.

Det var bebudet, at Kommissionen ville forlænge den periode, hvori man kan medtage dagpenge til et andet EU-land. Det har vi i skrivelsen til regeringen udtalt os imod. Desværre indeholder forslaget en forlængelse af perioden fra tre til seks måneder. Dette forslag må vi udtale os meget stærkt imod.

De danske dagpenge vil i flere østeuropæiske lande udgøre flere gange den arbejdsløn, som vil kunne opnås ved et normalt arbejde i disse lande. Der vil derfor ikke være nogen tilskyndelse til at søge arbejde. Hertil kommer, at der i realiteten ikke vil være kontrolmuligheder i forhold til rådighedsforpligtelsen, når denne kontrol skal ske i et andet land.

Regeringen har udtrykt ønske om, at ufaglærte østarbejdere i Danmark erstattes i videst muligt omfang med danske arbejdsløse. Denne intention deler vi naturligvis. Når imidlertid henses til antallet vil forslagets omkostninger sammen med regeringens ønsker være ganske betydelige. Vi ser gerne en beregning herpå.

En tredje ændring i forhold til dagpenge er et forslag om grænsearbejdere. Her er det i dag bopælslandet, der skal betale dagpenge. Kommissionen foreslår nu, at det er arbejdsstedets land, der efter 12 måneders arbejde skal betale dagpengene. Det er vi imod. Forslaget er både bureaukratisk og uigennemsigtigt for lønmodtagerne.

Hertil kommer, at det formentligt vil koste Danmark penge. Vi ser gerne en beregning herpå.

Når det drejer sig om børnepenge, har vi ønsket en indeksering i forhold til leveomkostningerne i det hjemland, hvor børnene har ophold. Et sådant forslag er ikke medtaget. Vores udtrykte ønske om en indeksering af børnepenge (og af SU) er som nævnt båret af hensynet til at undgå social dumping. EU-kommissær Thyssen har forsøgt at bagatellisere betydningen af et sådant forslag. Der er herved imidlertid alene henvist til den procentvise andel af de samlede udgifter til sociale udgifter.

Dette er helt utilstrækkeligt. Foruden hensynet til at modvirke social dumping er der et afgørende hensyn til befolkningernes forståelse for EU-ordningernes indretning. Her er der ingen som helst forståelse for, at der kan opnås børnepenge med en købekraftværdi til mere end 8 gange i opholdslandet i forhold til forholdene i det medlemsland, der afholder udgiften.

Forslaget indeholder en positiv præcisering af ydelser til EU-borgere, der ikke er erhvervsaktive. Her kan Danmark selv beslutte ikke at tilkende disse sociale ydelser. Forslaget bygger dog på EU-Domstolens praksis, og giver derfor ikke nye muligheder for medlemsstaterne.

LO/FTF finder opsummerende, at Kommissionens udspil er skuffende for LO og FTF og vi frygter et øges pres på de danske velfærdsydelser og især dagpengesystemet. LO og FTF opfordrer derfor den danske regering til at arbejde for indeksering af velfærdsydelser/børnepenge og imod forslaget om at forlænge perioden, hvor man kan medtage danske dagpenge til et andet EU-land

DA:

Det overordnede formål med Europa-Kommissionens forslag er at lette arbejdskraftens fri bevægelighed, beskytte vandrende arbejdstageres rettigheder og give nationale myndigheder redskaber til at bekæmpe misbrug eller svig. Sidstnævnte handler i høj grad om at øge befolkningens accept af arbejdskraftens fri bevægelighed.

Arbejdskraftens fri bevægelighed er en integreret del af det indre marked, som der efter DA's opfattelse skal værnes om, og som skal understøttes mest muligt.

Vandrende arbejdstagere skal ikke miste de rettigheder, der bidrager til at fremme arbejdskraftens fri bevægelighed.

Samtidig er det afgørende, at befolkningerne i EU oplever, at tildelingen af velfærdsydelser på tværs af grænser er fair og rimelig. I befolkningerne er der en oplevelse af, at der er en øget tilstrømning af udenlandsk arbejdskraft og som en følge heraf en bekymring over, at folk udefra tager jobs og trækker for meget på velfærdsydelser. Denne bekymring er med til at udfordre befolkningens accept af arbejdskraftens fri bevægelighed.

For at imødekomme bekymringen mener DA, at der er behov for mere synlig kontrol, styrket myndighedssamarbejde og et nationalt råderum til at fastsætte regler, der kan sikre imod uhensigtsmæssig brug.

DA mener, at Europa-Kommissionen bevæger sig i den rigtige retning med sit forslag. Det er bl.a. positivt, at Europa-Kommissionen blåstempler det danske optjeningsprincip for arbejdsløshedsdagpenge (296-timersreglen), og endda udvider det til resten af EU.

DA havde imidlertid gerne set, at Europa-Kommissionen havde været endnu mere ambitiøs, f.eks. ved at foreslå en indeksering af ydelser, herunder i forhold til børnecheck, arbejdsløshedsdagpenge og førtidspension. En sådan indeksering vil skulle afspejle omkostningsniveauet i det land, hvortil ydelsen eksporteres, men omvendt må ydelsen ikke overstige niveauet i det land, som udbetaler ydelsen.

Endelig finder DA, at det er uhensigtsmæssigt, at det foreslås, at perioden, hvor en EU-borger kan tage dagpenge med til et andet EU-land, bliver forlænget fra tre til seks måneder.

Givet materialets omfang og uklarheder omkring rækkevidden af dele af forslaget, forbeholder DA sig retten til at vende tilbage med supplerende bemærkninger.

Europa-Kommissionen foreslår at ændre ligebehandlingsprincippet i artikel 4 i forordning 883/2004 således, at EU-Domstolens afgørelser om, at økonomisk inaktive EU-borgere ikke automatisk har adgang til sociale ydelser, bliver indarbejdet i forordningen. Forslaget søger at skabe klarhed i forhold til opholdsdirektivets regler.

Den retning, som Europa-Kommissionen bevæger sig med forslaget, er den rette. Det er dog efter DA's opfattelse uklart, hvorvidt forslaget alene forholder sig til rækkevidden af ligebehandlingsprincippet for økonomisk inaktive. I hvilket omfang Europa-Kommissionen med forslaget også søger at tage højde for, hvad der gælder for arbejdssøgende, der efter opholdsdirektivet mister deres arbejdstagerstatus, vil efter DA's opfattelse skulle afklares nærmere.

DA forstår umiddelbart forslaget sådan, at alle sociale sikringsydelser kan undtages fra ligebehandlingsprincippet, uanset om der er tale om sociale sikringsydelser, der betegnes som grundsikringsydelser (ikke bidragspligtige sociale sikringsydelser) eller ydelser, der skal lette overgangen til anden beskæftigelse. Der er efter DA's opfattelse behov for at sikre, at alle sociale ydelser kan undtages.

DA finder, at forslaget, ud over at tage højde for afgørelserne i henholdsvis Brey (C-140/12) og Dano (C-333/13) sagerne, bør udmønte EU-Domstolens afgørelse i Alimanovic-sagen (C-67/14).

Denne sag fastslår, at en arbejdstager, der mister sin arbejdstagerstatus efter at have været i beskæftigelse, ikke har ret til ligebehandling mht. ikke bidragspligtige sociale sikringsydelser i henhold til opholdsdirektivets regler.

Forslaget bør således også præcisere, at medlemsstaterne kan undlade at tildele jobsøgende EU-borgere, der er omfattet af artikel 14, stk. 4 i opholdsdirektivet, sociale ydelser, og at undtagelsen fra forordningens ligebehandlingsprincip derfor bør gælde både for økonomisk inaktive og for de arbejdssøgende, der mister deres arbejdstagerstatus.

DA bemærker i øvrigt, at konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde den 18.-19. februar 2016 om en ny aftale for Storbritannien med EU tog højde herfor. Man erkendte således på EU-niveau på daværende tidspunkt, at der er tale om en relevant problemstilling i forhold til vandrende arbejdstagere og deres adgang til sociale ydelser.

Endelig finder DA, at der er behov for grundlæggende at analysere navnlig samspillet med opholdsdirektivet til bunds, idet der er tale om parallelle regelsæt, der allerede har givet anledning til fortolkning i rækken af afgørelser fra EU-Domstolen, og som ikke afklares af Europa-Kommissionens forslag.

Udspillet fra Europa-Kommissionen indeholder en koordinering og præcisering af, hvilke ydelser der er tilgængelige ved plejebenhov af ubegrænset varighed, og hvor mobile borgere kan gøre krav på disse ydelser. Europa-Kommissionen mener, at forslaget vil skabe større retssikkerhed til den voksende gruppe af borgere, der er afhængige af langtidspleje.

Det lader til, at Europa-Kommissionen lægger op til en udvidelse af forordningens dækningsområde. DA finder derfor, at der er behov for en nærmere afklaring af forslagets rækkevidde, herunder hvilke ydelser det konkret drejer sig om i en dansk kontekst.

Europa-Kommissionens forslag åbner op for, at jobsøgende kan eksportere arbejdsløshedsydelse i mindst seks måneder i modsætning til den nuværende minimumsperiode på tre måneder. Europa-Kommissionen mener, at dette vil give bedre mulighed for at finde arbejde for vandrende arbejdstagere fra især Sydeuropa, hvor arbejdsløsheden er høj.

DA er ikke enig i, at dette forslag er en god idé. Perioden på seks måneder, hvor man kan tage sine dagpenge med til et andet EU-land for at søge job, er for lang, idet det er vanskeligt for den betalende medlemsstat at sikre, at den vandrende arbejdstager reelt står til rådighed for arbejdsmarkedet.

Som noget nyt foreslår Europa-Kommissionen dog, at værtslandet skal sende en månedlig afrapportering til hjemlandet om den vandrende arbejdstagers bestræbelser for at få et job. DA mener, at der her er tale om en forbedring i forhold til de nuværende regler, hvor hjemlandets jobcentre kan efterspørge en rapport om den vandrende arbejdstagers aktiviteter i forhold til at opnå beskæftigelse.

Derudover foreslås det, at medlemslande kan kræve, at en person skal arbejde i mindst tre måneder i medlemslandet, før det er muligt at kræve arbejdsløshedsydelse i medlemslandet. Det vil betyde, at Danmark uden problemer kan beholde den

omdiskuterede 296-timersregel, som dermed ikke er i strid med EU-retten og således bliver blåstemplet.

Europa-Kommissionen foreslår også, at grænsearbejdere, det vil sige arbejdstagere, der bor i et land og arbejder i et andet, skal have arbejdsløshedsydelse i det land, hvor personen har arbejdet de seneste 12 måneder. Hvis seneste ansættelse varer under 12 måneder, vil det være bopælslandet, der skal udbetale arbejdsløshedsydelse.

I forhold til arbejdsløshedsydelse til grænsearbejdere bør det afklares, hvordan artikel 65, stk. 4 skal fortolkes. Det fremstår som om, man kan vælge, hvor man vil stå til rådighed, uanset hvorfra man modtager ydelserne.

Det er væsentligt, at modtagerne af arbejdsløshedsdagpenge står til rådighed for det land, som betaler ydelsen. Samtidig skal pligten til at stå til rådighed være reel. Det er således en forudsætning for at kunne stå til rådighed for det danske arbejdsmarked, at ledige kan overtage arbejde med dags varsel, selv er aktivt arbejdssøgende i Danmark m.m.

Europa-Kommissionen foreslår at ændre reglerne om forældreorlovsydelse, der ydes til en forælder som kompensation for tabt indtægt og løn i forbindelse med udnyttelse af forældreorlovsret i den kompetente medlemsstat.

Med forslaget til ny artikel 68 b, stk. 1 præciseres det, at forældreorlovsydelsen alene vil skulle tildeles den enkelte forælder, som er omfattet af den kompetente medlemsstats lovgivning om forældreorlov.

Der er således ikke tale om, at andre familiemedlemmer kan aflede en ret til forældreorlovsydelse. Dermed indebærer forslaget en klar undtagelse fra reglen om, at der kan ske udbetaling af en ydelse til en forælder, som faktisk forsørger barnet, og som er bosat i en anden medlemsstat efter reglen i artikel 68 a.

DA kan støtte forslaget til præcisering af reglerne, herunder også at det i forhold til nationale myndigheders sagsbehandling efter gennemførelsesforordningen bliver fastslået, at der ikke er pligt til at tage en ansøgning om forældreorlovsydelse fra den anden forælder i betragtning.

DA har ingen bemærkninger til forslaget til artikel 68 b, stk. 2, om muligheden for at tildele en forældreorlovsydelse i fuldt omfang til en berettiget i tilfælde af overlappende regler og konfliktende lovgivninger mellem medlemsstater.

Europa-Kommissionen har valgt ikke at foreslå en ændring af reglerne for eksport af børnetilskud, og foreslår derfor ikke en indeksering. Indeksering af børnetilskuddet har ellers været et dansk ønske. Europa-Kommissionen forklarer, at en sådan ændring vil være for bureaukratisk og kompliceret i forhold til det begrænsede omfang af eksport af børnetilskud.

I aftalen mellem Storbritannien og EU indgik en indeksering af børnetilskuddet. Set i lyset af denne aftale og den politiske debat i øvrigt er det en forkert priorite-

ring af Europa-Kommissionen ikke at arbejde videre med indekseringen, idet det er væsentligt, at EU-borgerne oplever reglerne som fair og rimelige.

Europa-Kommissionen foreslår at ændre artikel 12 i forordningen, som vedrører spørgsmålet om, hvor udsendte eller udstationerede medarbejdere er social sikrede, således at definitionen af udstationeringsbegrebet i forordningen også kobles op på udstationeringsdirektivets definition af udstationering.

DA finder som udgangspunkt, at det er positivt, at det forsøges at skabe sammenhæng mellem socialsikringsreglerne og udstationeringsreglerne.

Europa-Kommissionens foreslår også, at bestemmelsen justeres i forhold til, hvornår der er tale om udskiftning af medarbejdere med den konsekvens, at social sikring i hjemlandet ikke kan opretholdes. Dette vil også gælde i relation til selvstændige.

DA finder, at der er behov for klarhed i forhold til, hvornår der er tale om afløsning af medarbejdere, i særdeleshed fordi afløsningsreglen foreslås udvidet til at omfatte selvstændige. DA bekendt er der allerede i dag sager om forståelsen af den nuværende afløsningsregel.

DA er endvidere ikke enig i, at afløsningsreglen udvides til at omfatte selvstændige, idet der efter DA's opfattelse vil kunne opstå juridisk uklarhed i forhold til fortolkningen af, hvornår der er tale om afløsning. Hertil kommer spørgsmålet om, hvorledes myndighederne skal kontrollere, om der er tale om afløsning i særdeleshed, når der er tale om selvstændige.

DA henviser i den forbindelse til, at udstationeringsbegrebet i udstationeringsdirektivet og spørgsmålet om, hvorvidt en person er omfattet af dette udstationeringsbegreb, kan underkastes en vurdering efter håndhævelsesdirektivets artikel 4 (direktiv 2014/67/EU).

Sammenhængen mellem forslaget om ændring af artikel 12 og de muligheder, der følger af håndhævelsesdirektivet, herunder navnlig spørgsmålet om, hvilken myndighed, der skal stå for kontrollen af dette, er meget uklar.

For at give nationale myndigheder de rette redskaber til at kontrollere arbejdstageres sociale sikring foreslås en styrkelse af en række administrative regler. Derudover fastlægges klarere procedurer for samarbejdet mellem nationale myndigheder omkring udstationering for bedre at håndtere potentiel urimelig praksis eller misbrug.

DA finder, at forslaget til ændring af artikel 5, stk. 1 og 2, i gennemførselsforordning 987/2009 vedrørende myndighedernes administrative samarbejde på den ene side kan sikre en hurtigere sagsbehandling i de situationer, hvor der er tvivl om validiteten af en A1-blanket.

DA finder, at en arbejdsgiver bør kunne søge at få dækket merudgifter hos myndighederne, hvis der er sket fejl fra hjemlandets kompetente myndigheds side i

forbindelse med sagsbehandlingen og udstedelse af en A1, og hvor konsekvensen af myndighedens fejl er, at A1-blanketten trækkes tilbage.

KL:

KL har ingen bemærkninger til EU-Kommissionens overordnede formål med revisionen af forordningen, som er at styrke vandrende arbejdstagers ret til fri bevægelighed, samt sikre større retssikkerhed og en lige og retfærdig fordeling af finansielle byrder mellem medlemslandene.

KL ønsker dog at komme med nogle generelle bemærkninger i forhold til nogle af de foreslåede ændringer.

Det fremgår af revisionen, at der er to større ændringer vedrørende udbetaling af arbejdsløshedsydelse:

- 1) at en jobsøgende kan eksportere sin arbejdsløshedsydelse i mindst seks måneder,
- 2) at en grænsearbejder skal have arbejdsløshedsydelse i det land, hvor personen har arbejdet de seneste 12 måneder. Hvis seneste ansættelse varer under 12 måneder, vil det være bopælslandet, der skal udbetale arbejdsløshedsydelse.

I den anledning er der bl.a. i de nye art. 55 stk. 4, art. 55.A, art. 64A og art. 65 kommet en del nye forpligtigelser for arbejdsformidlinger – i Danmark jobcentre-
ne.

KL tager forbehold for de eventuelle økonomiske konsekvenser, som revision af forordning 883/2004 vil medføre for kommunerne, herunder til medfinansiering af arbejdsløshedsdagpenge og som følge af den øgede administrative belastning for jobcentre.

EU-Kommissionen foreslår ændring af artikel 12, således at definitionen af udstationeringsbegrebet i forordningen kobles op på udstationeringsdirektivets definition af udstationering.

KL bemærker i den forbindelse, at 24 måneders reglen i både denne forordning og i revision af direktivet om udstationerede arbejdstagere er problematisk. Det vil lægge en hindring for arbejdsgiverens mulighed for arbejdstilrettelæggelse, samt at bruge udstationering som et personalepolitiks redskab. Herudover finder KL, at en sådan ordning vil være administrativ tung at håndhæve.

KL gør opmærksom på, at det er vigtigt, at standardprocedurer for format og indhold af dokumenter, der skal bruges til koordinering mellem de nationale myndigheder, er af et sådan format, at de kan indgå i de eksisterende systemer der bruges til dokumenthåndtering.

AC:

AC støtter op om Kommissionens forslag om at forlænge minimumsperioden af eksport af arbejdsløshedsydelsen fra tre til seks måneder med mulighed for forlængelse til hele det tidsrum, hvor den arbejdsløse har ret til ydelsen. Det skal dog være op til den kompetente nationale institution at tage stilling til en evt. forlængelse af søgeperioden.

Eksport af arbejdsløshedsydelsen i seks måneder med mulighed for forlængelse af perioden vil give den jobsøgende en realistisk mulighed for at finde et arbejde og få fodfæste på arbejdsmarkedet. Desuden vil det øge sandsynligheden for at skabe et bedre match mellem den udbudte og efterspurgte arbejdskraft i EU på tværs af landegrænser.

Kommissionen præciserer i ændring til forordning, at den nuværende refusionsprocedure afskaffes og erstattes med en enklere ordning, hvor den medlemsstat, hvor den seneste beskæftigelse har fundet sted, er ansvarlig for udbetalingen af arbejdsløshedsydelsen under forudsætning af, at den ledige har haft arbejde i minimum 12 måneder i denne medlemsstat. AC støtter dette forenklingsforslag.

Endelig foreslår Kommissionen i tværnationale sager en sammenlægning af tidligere forsikringsperioder, beskæftigelsesperioder og perioder med selvstændig virksomhed på min. tre måneder i den medlemsstat, hvor den seneste beskæftigelse fandt sted som forudsætning for at opnå eller bevare ret til arbejdsløshedsydelse. AC bakker op forslag om sammenlægning af forsikringsperioder.

FA:

FA er enig i, at det er vigtigt, at reglerne om koordination af social sikring er tidsvarende, så reglerne er i bedre tråd med den sociale og økonomiske virkelighed i EØS-landene.

På den baggrund bekymrer det FA, at EU-Kommissionen i vid udstrækning gennemfører forslag, der ikke tidligere har været tilstrækkelig tilslutning til i Rådet. Desuden synes forslaget ikke at tage højde for den teknologiske udvikling, der er sket siden sidste revision af forordningen.

Særligt i forhold til arbejdsløshedsydelse skal det bemærkes, at EU-Kommissionen i forslaget ikke har belyst, hvorfor en udvidelse af jobsøgningsperioden fra tre til seks måneder er nødvendig.

En dansk undersøgelse foretaget forud for sidste revision af forordningen viste, at de danske jobsøgende, der fandt arbejde i et andet EU-land, i overvejende grad fandt det i løbet af den første måned. Undersøgelsen viste ligeledes, at jobsøgende kun i mindre grad fandt job i anden måned, og stort set ikke i den tredje måned.

FA finder på den baggrund ikke, at behovet for en udvidelse af jobsøgningsperioden er tilstrækkeligt belyst. Udvidelse af perioden ligger desuden heller ikke i tråd med anbefalingerne fra Dagpengekommissionen.

Retten til arbejdsløshedsydelse og pligten til at stå til rådighed for arbejde hænger tæt sammen, hvilket også må gælde ledige der som grænsearbejdere har optjent deres ret til ydelser i et andet land, end hvor de rejser krav om ydelserne.

FA finder, at det er uklart om EU-Kommissionens forslag i tilstrækkelig grad sikrer dette, eller om forslaget giver mulighed for omgåelse af den udbetalende stats rådighedsregler. FA ser derfor gerne dette præciseret af EU-kommissionen.

EU-Kommissionens forslag om at indføre adgang til i højere grad at kunne udstede delegerede retsakter er særligt bekymrende. I de nuværende regler om koordination af sociale sikringsordninger tages der hensyn til nationale særordninger, hvor vi for eksempel i Danmark har frivillig arbejdsløshedsforsikring og en efterlønsordning.

Får EU-Kommissionen bedre muligheder for at udstede delegerede retsakter, vil der være en risiko for, at Danmark i højere grad bliver forpligtet til koordinationsregler, der ikke tilgodeser de særlige danske ordninger. Det er særligt problematisk, fordi disse retsakter ikke har været forhandlet i Rådet, og umiddelbart finder anvendelse uden mulighed for dansk særimplementering.

Det skal yderligere bemærkes, at forslagets lovvalgsbestemmelse synes at indføre en retstilstand, der allerede er lagt til grund i EU-Kommissionens argumentation for at begrænse udstationeringsperioder i forslaget til udstationeringsdirektivet fremsat den 8. marts 2016.

FA har ikke bemærkninger til de øvrige ydelsesområder.

9. Generelle forventninger til andre landes holdninger

En større gruppe medlemslande forventes generelt at være afvisende over for de ændringer af EU-reglerne, som de anser som indskrænkning af rettigheder, fx forslaget om arbejde i 3 måneder, før der kan åbnes ret til arbejdsløshedsdagpenge, ligesom disse lande forventes at ville gå imod forslag om indeksering af børnepenge, mens de omvendt forventes at ville støtte de forslag, der ses som udvidelse af rettigheder, særligt forlængelse af eksportperiode for arbejdsløshedsdagpenge. Samtidig forventes det, at en række medlemslande, på linje med Danmark, vil indtage de modsatte synspunkter på ovennævnte punkter.

Der har under det maltesiske formandskab været afholdt møder i arbejdsgruppen vedrørende udvalgte dele af forslaget. Regeringens særligt prioriterede områder, som arbejdsløshedsydelse og familieydelse har endnu ikke været behandlet.

Det blev på EPSCO-rådsmødet den 3. marts 2017 bekræftet, at der er en principiel uenighed mellem medlemslandene, hvad angår spørgsmålet om indeksering af børne- og ungedyden. Danmark udtrykte sammen med Irland, Østrig og Tyskland opbakning til indeksering, mens en række lande udtalte sig imod.

Under det maltesiske formandskab i første halvår 2017 er bestemmelserne om ikke-erhvervsaktive EU-borgers ret til sociale sikringsydelser, bestemmelserne om, hvor en person er socialt sikret (lovvalg) og diverse tekniske ændringer behandlet.

Under behandlingen af forslaget om ikke-erhvervsaktives ret til sociale ydelser har flere lande støttet Kommissionen i at inkorporere EU-domspraksis i forordningen. Enkelte lande har tilkendegivet, at forslaget går for vidt i forhold til domspraksis.

Ved behandlingen af de tekniske ændringer af lovvalgsbestemmelserne har et stort flertal af medlemslandene afvist forslaget om indsættelse af henvisning til udstationeringsdirektivet (direktiv 96/71/EC).

10. Regeringens generelle holdning

Som det fremgår af regeringsgrundlaget, er regeringens holdning i spørgsmålet om velfærdsydelser i Europa meget klar.

EU skal ikke udvikle sig i retning af en social union.

Reglerne skal være baseret på sund fornuft og rimelighed.

Regeringen ønsker et EU, hvor folk kan søge derhen, hvor der er ledige job og ikke, hvor der er sociale ydelser at få.

Velfærdsydelser skal så vidt muligt forblive i Danmark og gå til dem, som arbejder, bor og bidrager til Danmark i en længere periode.

Regeringen er i forvejen kritisk over for flere af de eksisterende bestemmelser i den gældende forordning.

Forordningen må tilpasses et EU med større forskelle mellem arbejdsmarkedene. Derfor er regeringen også stærkt utilfreds med forslagene om at forlænge eksportperioden for arbejdsløshedsdagpenge og om at gøre seneste arbejdsland ansvarlig for at udbetale arbejdsløshedsdagpenge til grænsegængere, og regeringen er imod disse forslag.

Regeringen noterer til gengæld med tilfredshed, at vigtige danske ønsker om fx en karenperiode på tre måneder for ret til arbejdsløshedsydelser er imødekommet, og at der ikke længere gives mulighed for afledt ret til familieydelser, der skal erstatte indtægt i en børnepasningsperiode.

Det er derimod skuffende, at EU-Kommissionen med sit forslag ikke retter op på skævheder i det eksisterende regelsæt som fx at give medlemsstaterne mulighed for at indeksere børnepenge ved eksport.

Som bekendt var indeksering, bl.a. efter dansk indsats, en del af afgørelse truffet af Det Europæiske Råd den 19. februar 2016 om en ny ordning for Det Forenede Kongerige (Storbritannien) i Den Europæiske Union, men EU-Kommissionen har med det britiske nej desværre ikke fastholdt forslaget om at indeksere. Den danske regering finder det særdeles ærgerligt, at indekseringsforslaget ikke indgår.

Regeringen går ind for den frie bevægelighed for arbejdskraft i EU, der både er en vigtig individuel ret og en fordel for arbejdsmarkedene og økonomien. Det er imidlertid afgørende, at reglerne forebygger uhensigtsmæssig brug, så der ikke opstår ubalance mellem medlemslandene og unødigt pres på den sociale sikring i nogle medlemslande

Det er en forudsætning for fortsat folkelig opbakning til den fri bevægelighed og det indre marked, at reglerne opleves som rimelige og fair.

Principper om fri bevægelighed og ligebehandling bør ikke lægge unødige hindringer i vejen for national beskæftigelsespolitik og prioriteter.

Regeringen finder, at reglerne i højere grad burde tage højde for de forandringer, der er sket i Europa. Den Europæiske Union er blevet større og har i dag større forskelle mellem velfærdsniveauer og -modeller end tidligere, ligesom arbejdskraftens mobilitet i dag er væsentligt anderledes, end da den oprindelige forordning blev vedtaget.

Derfor har regeringen arbejdet for, at der skulle ske en revision og modernisering af reglerne, så de bedre flugter med regeringens ønsker.

Udover de principielle elementer nævnt ovenfor er der, som også påpeget i høringssvarene, en række elementer i forslaget, der skal skabes mere klarhed over.

Dette vil regeringen arbejde for i de videre forhandlinger, og først når der er mere klarhed, kan regeringen tage stilling til disse elementer og fastlægge en endelig samlet holdning.

Samlet set er regeringens foreløbige holdning til forslaget følgende:

- Regeringen støtter, at forslaget indfører en karenperiode på tre måneder for ret til arbejdsløshedsydelse.
- Regeringen støtter, at forslaget ikke giver mulighed for afledt ret til familieydelse, der skal erstatte indtægt i en børnepasningsperiode.
- Regeringen er stærkt utilfreds med, at forslaget ikke indeholder mulighed for indeksering, og regeringen vil arbejde målrettet for, at det bliver muligt at indeksere familieydelse, så de tilpasses leveomkostningerne i det medlemsland, hvor barnet har bopæl.
- Regeringen er imod og støtter ikke, at minimumsgrænsen for eksport af dagpenge øges fra tre til seks måneder. Brug af så lang en periode kan gøre det svært for hjemlandet at sikre, at den vandrede arbejdstager reelt står til rådighed for arbejdsmarkedet.
- Regeringen er stærkt utilfreds med og imod forslaget til nye regler for koordination af arbejdsløshedsydelse for grænsegængere, som indebærer, at arbejdsløshedsydelse skal udbetales af beskæftigelseslandet, hvis beskæftigelse har varet over 12 måneder.
- Derudover er der en række aspekter i forslaget, som skal afklares yderligere forud for endelig stillingtagen. Det vedrører blandt andet konsekvenserne af de nye ændringer for ydelse ved ubegrænset plejebehov, relationen til udstationsdirektivets definitioner, samt en række administrative bestemmelser i gennemførelsesforordningen.

Den danske regering vil under forhandlingerne arbejde hårdt for, at EU-Kommissionens forslag i endnu højere grad kommer til at flugte med den danske regerings holdning ovenfor.

Forhandlingsresultatet vil også bero på, hvordan andre medlemsstater og Europa-Parlamentet stiller sig ift. de enkelte dele af forslaget. Regeringen er allerede i fuld gang med at danne alliancer med andre lande.

11. Tidligere forelæggelse for Folketingets Europaudvalg

Sagen har været forelagt for Folketingets Europaudvalg til orientering den 24. februar 2017 forud for EPSCO-rådsmødet den 3. marts 2017. Der blev oversendt samlenotat til Folketingets Europaudvalg den 16. februar 2017.

Der blev oversendt grund- og nærhedsnotat til Folketingets Europaudvalg den 1. februar 2017.

3. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 2004/37/EF om beskyttelse af arbejdstagerne mod risici for under arbejdet at være udsat for kræftfremkaldende stoffer og mutagener (2. pakke)

- Generel indstilling

Nyt notat.

1. Resumé

Kommissionens forslag vedrører anden runde af ændringer af direktiv 2004/37/EC om beskyttelse af arbejdstagerne mod kræftfremkaldende stoffer.

Ændringen indebærer en udvidelse af listen om grænseværdier med yderligere fem kræftfremkaldende stoffer, en tilføjelse af et stof til bilaget med arbejdsprocesser, som omfattes af direktivet, samt tilføjelse af anmærkning om hudeksponering for syv kræftfremkaldende stoffer ud fra tilgængelige videnskabelige og tekniske data.

Formålet med forslaget er at forbedre beskyttelsen af arbejdstagerne mod erhvervssygdomme i forbindelse med udsættelse for kræftfremkaldende stoffer, som skal forøge effektiviteten af EU-lovgivningen på dette område og skabe større klarhed og ensartede konkurrenceforhold for virksomhederne.

Forslaget vil give anledning til ganske få ændringer i gældende dansk lovgivning. Regeringen finder, at der med forslaget er taget endnu et vigtigt skridt i retning af et højere beskyttelsesniveau i EU, som er til gavn for arbejdstagernes sikkerhed og sundhed, ligesom forslaget vil mindske konkurrenceforskellene i EU.

2. Baggrund

Kommissionen fremsatte ved KOM (2017)11, den 10. januar 2017 forslag til Europa-Parlamentet og Rådets direktiv om anden ændring af direktiv 2004/37/EC om beskyttelse af arbejdstagerne mod risici for under arbejdet at være udsat for kræftfremkaldende stoffer (sjette særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), som følger efter første ændring af direktivet fra maj 2016.

I forslaget fremgår blandt andet, at:

- forbedring af arbejdstagernes beskyttelse mod kræftfremkaldende stoffer og materialer er prioriteret i Kommissionens arbejdsprogram for 2016,
- udsættelse af arbejdstagerne for kræftfremkaldende stoffer i øjeblikket og i fremtiden vil udgøre en væsentlig byrde i form af udgifter til behandling af erhvervssygdomme, og at 53 % af de arbejdsbetingede dødsfald skyldes kræft,
- forslaget, som reviderer grænseværdier for kræftfremkaldende stoffer og fastsætter nye værdier, er estimeret til at ville hindre 100.000 dødsfald som følge af kræft, og
- det seneste kræftdirektiv fra 2004 indeholder en række minimumskrav og en bestemmelse om, at Rådet skal fastsætte grænseværdier på basis af den tilgængelige videnskabelige dokumentation i det omfang, det er muligt.

Kommissionen har fremlagt dokumentation i forbindelse med fremsættelsen af forslaget. Af dokumentationen fremgår det, at der er stor variation i medlemsstaternes grænseværdier.

Forslaget vil således have den konsekvens, at der - for de i forslaget medtagne stoffer og materialer - sker en højere grad af tilnærmelse mellem niveauerne på nationalt plan i medlemslandene. Kommissionen har endvidere meldt ud, at det er planen, at forslaget vil blive suppleret med en tredje ændring i starten af 2018.

Forslaget er fremsat med hjemmel i TEUF artikel 153(2)(b), som har til formål at forbedre arbejdstagernes sikkerhed og sundhed. Forslaget skal vedtages af Europa-Parlamentet og Rådet ved den fælles beslutningsprocedure med hjemmel i artikel 46.

3. Formål og indhold

Formålet med forslaget er at forbedre beskyttelsen af arbejdstagerne mod erhvervs-sygdomme i forbindelse med udsættelse for kræftfremkaldende stoffer, at forøge effektiviteten af EU-lovgivningen på dette område og at skabe større klarhed og mere ensartede konkurrenceforhold for virksomhederne.

Forslaget henviser til, at der i direktiv 2004/37/EC om beskyttelse af arbejdstagerne mod risiko for udsættelse af kræftfremkaldende stoffer fastsættes minimumsregler for at opnå denne beskyttelse, herunder ved fastsættelse af grænseværdier, og at disse grænseværdier skal revideres, når der er videnskabelig basis herfor.

Kommissionen foreslår at revidere bindende grænseværdier og introducere nye grænseværdier for fem kemiske agenser i direktiv 2004/37/EC, at medtage en ny arbejdsproces som eksponerer arbejdstagerne og at anmærkning om hudeksponering tilføjes direktivet for de fem stoffer og yderligere for to stoffer. Det sker på følgende måde:

- Der fastsættes grænseværdier for fem nye kræftfremkaldende stoffer i bilag III.
- Udsættelse for køle- og smøremiddel, som tidligere har været anvendt medtages i bilag I, som omfatter arbejdsprocesser. Samtidig fastsættes en anmærkning om hudnotation for stofferne i bilag III.
- Stoffet benzen, som blev tilføjet direktivet ved første ændring, får tilføjet markering af hudeksponering i bilag III.

Generelt henvises der til de videnskabelige og tekniske data samt til anbefalingerne fra den videnskabelige komité, og at det på baggrund heraf faktisk er muligt at fastsætte en grænseværdi for de kræftfremkaldende stoffer, der er medtaget i forslaget.

I forslaget henvises der til, at tilføjelserne til direktivet er med til at styrke beskyttelsen af arbejdstagerne på arbejdspladsen, og at grænseværdierne vil blive overvåget i forhold til de informationer, der skal følge med de kemiske produkter i medfør

af REACH-forordningen.¹

4. Europa-Parlamentets udtalelser

Forslaget skal vedtages af Europa-Parlamentet og Rådet ved den fælles beslutningsprocedure med hjemmel i artikel 46. Europa-Parlamentet har ikke udtalt sig om forslaget endnu.

5. Nærhedsprincippet

Kommissionen argumenterer i forhold til nærhedsprincippet overholdelse med, at formålet med direktivet er at forbedre leve- og arbejdsforholdene generelt, at beskytte arbejdstagerne mod den specielle risiko, der følger af udsættelse for kræftfremkaldende stoffer, samt at store forskelle i beskyttelsesniveauerne kan have indvirkning på konkurrenceevnen landene imellem.

Kommissionen henviser til, at medlemsstaterne ikke alene kan sikre en ensartet beskyttelse, hvorfor dette bør ske på EU-niveau.

Regeringen er enig i Kommissionens vurdering.

6. Gældende dansk ret

I den danske arbejdsmiljølovgivning har der siden 1975 været regulering om forebyggelse af udsættelse for kræftfremkaldende stoffer. Lovgivningen er over årene blevet udbygget, herunder ved implementering af det oprindelige EU-kræftdirektiv fra 1990, og ved fastsættelse af grænseværdier for en lang række stoffer og materialer.

I forhold til Kommissionens forslag til fem nye grænseværdier vil fire af de foreslåede grænseværdier være på niveau med de danske.

For et enkelt stofs vedkommende - ethylen dichlorid, der er et opløsningsmiddel, som i Danmark kun anvendes i meget begrænset omfang - er den danske grænseværdi lavere end den foreslåede værdi, hvilket medfører en højere grad af beskyttelse. Vedrørende anmærkning om hudeksponering er to ud af de syv stoffer ikke anmærket i den danske lovgivning.

7. Konsekvenser

Lovmæssige konsekvenser:

Der skal ske enkelte ændringer i arbejdsmiljølovgivningen mere specifikt i bekendtgørelse nr. 507 af 17. maj 2011 med senere ændringer om grænseværdier for stoffer og materialer vedrørende anmærkning om hudeksponering.

Forslaget vurderes i øvrigt ikke at medføre statsfinansielle eller samfundsøkonomiske konsekvenser, ligesom administrative konsekvenser for erhvervslivet og konsekvenser for beskyttelsesniveauet i lyset af omfang og eksisterende danske grænseværdier vil være begrænset, da de fleste ændringer er på niveau med de danske regler.

¹ (Forordning om registrering, vurdering og godkendelse af samt begrænsninger for kemikalier (REACH)).

8. Høring

Forslaget har været i høring i Specialudvalget for Arbejdsmarkedet og Sociale forhold. Der er kommet høringssvar fra LO/FTF/AC, DA og Finanssektorens arbejdsgivere.

Af høringssvaret fra LO/FTF/AC fremgår bl.a., at regeringen bør arbejde aktivt for, at Kommissionen fremlægger yderligere forslag om grænseværdier for yderligere stoffer og materialer, at direktivet medtager nanopartikler og nanokulstofrør. Desuden foreslås det, at direktivforslaget ændres således, at det også omfatter hormonforstyrrende og reprotoksiske stoffer. Konkret opfordres til, at EU også fastsætter en grænseværdi for de såkaldte PAH stoffer, som omfattes af bilag III.

DA henviser til, at tilføjelsen af arbejdsprocessen til bilag I alene omtaler olier, mens der i notaterne, der ligger til grund omtales ”minerals oils” og finder, at det bør fremgå klart af teksten, at det er mineralolier, der tænkes på.

Finanssektorens arbejdsgivere, FA har ingen bemærkninger.

9. Generelle forventninger til andre landes holdninger

Under forhandlingerne er der foreslået tilføjet de ændringer i præamblen, som blev foreslået til første ændring af direktivet, samt enkelte yderligere forklarende betragtninger.

Et flertal af medlemsstaterne støtter forslaget.

10. Regeringens generelle holdning

Regeringen støtter forslaget.

Regeringen finder, at der med forslaget er taget endnu et vigtigt skridt i retning af et højere beskyttelsesniveau i EU, som er til gavn for arbejdstagernes sikkerhed og sundhed, ligesom forslaget vil bidrage til at mindske barriererne for lige konkurrence i EU.

Beskyttelsesniveauet i EU bør derfor tilnærmelsesvist mindst ligge på niveau med de medlemsstater, som har det højeste beskyttelsesniveau af arbejdstagerne, som fx Danmark.

Forslaget vil fremme arbejdstagernes sundhed gennem hele arbejdslivet, og det vil samtidig have en positiv betydning for virksomhedernes produktivitet og konkurrenceevne.

11. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg

Forslaget til anden runde ændringer af direktivet har ikke tidligere været forelagt Folketingets Europaudvalg.

Den første runde ændringer af direktivet i 2016 blev forelagt Folketingets Europaudvalg den 10. juni 2016.

4. Europæisk Semester 2017: Bidrag til Det Europæisk Råd den 22.-23. juni 2017

(a) Udkast til Rådets henstillinger vedrørende de Nationale Reformprogrammer 2017 og udkast til forklarende note

(b)

- Vurdering af Rådets landespecifikke henstillinger 2017 og implementeringen af de landespecifikke henstillinger for 2016

- Godkendelse af udtalelse fra Beskæftigelseskomitéen og Komitéen for Social Beskyttelse

(c) Godkendelse af udtalelse fra Beskæftigelseskomitéen om arbejdsmarkedsintegration af flygtninge

- Politisk debat

Nyt notat.

1. Resumé

EPSCO-rådsmødet skal drøfte de landespecifikke henstillinger, der vedrører arbejdsmarkedet. Ligesom i 2016 er der ingen landespecifik henstilling på beskæftigelses- eller socialområdet til Danmark.

Under dagsordenspunktet skal EPSCO også godkende Beskæftigelseskomitéens udtalelse om arbejdsmarkedsintegration af flygtninge.

Sagen har ikke lovgivningsmæssige, statsfinansielle eller samfundsøkonomiske konsekvenser, administrative konsekvenser for erhvervslivet eller konsekvenser for beskyttelsesniveauet.

Regeringen er tilfreds med Kommissionens vurdering af, at der ikke er grundlag for en henstilling til Danmark vedrørende beskæftigelse eller sociale forhold. Og regeringen støtter Beskæftigelseskomitéens udtalelse.

2. Baggrund

Som altid er der på EPSCO-rådsmødet i juni en drøftelse af de landespecifikke henstillinger, som bidrag til DER-mødet den 22.-23. juni 2017. Den politiske drøftelse på mødet forventes at tage udgangspunkt i oplæg fra formandskabet. Der er endnu ikke modtaget oplysninger herom.

Hovedemnet under dagsordenspunktet vil være Rådets indstilling vedrørende de landespecifikke henstillinger.

Rådet kan i henhold til art. 148 på forslag af Kommissionen give landespecifikke henstillinger til medlemslandene, der udarbejdes på baggrund af blandt andet medlemsstaternes nationale reformprogrammer, der er afleveret i april 2017.

På basis af Kommissionens udkast skal EPSCO udtrykke enighed om de landespecifikke henstillinger, der vedrører arbejdsmarkedet.

Under dagsordenspunktet godkendes desuden udtalelser fra Beskæftigelseskomitéen og Komitéen for Social Beskyttelse om udkastet til nye landespecifikke henstillinger og om implementeringen af de landespecifikke henstillinger fra 2016.

Endelig skal der godkendes en udtalelse fra Beskæftigelseskomitéen om arbejdsmarkedsintegration af flygtninge.

3. Formål og indhold

Formålet med forslagene til landespecifikke henstillinger efter art. 148 er at identificere de primære udfordringer, som det enkelte medlemsland står over for, og hvis løsning - gennem nationale reformer - vil gøre en positiv forskel med hensyn til udviklingen på landets arbejdsmarked mv.

Kommissionen har i starten af året udarbejdet en landerapport for hver medlemsstat, hvori Kommissionens vurdering af tiltag, udfordringer, yderligere reformbehov mv. er fremlagt.

Kommissionen har herefter den 22. maj 2017 fremlagt en pakke med udkast til hhv. nye landespecifikke henstillinger samt Rådets udtalelser om landenes stabilitets- og konvergensprogrammer for henholdsvis euro-lande og ikke-euro-lande.

Kommissionen har som i de forgangne år valgt en tilgang med færre henstillinger til de enkelte lande, for at henstillingerne bedre afspejler Kommissionens vurdering af landenes væsentligste udfordringer. Som i 2016 er der ingen landespecifik henstilling på beskæftigelses- eller socialområdet til Danmark.

Beskæftigelseskomitéen og Komitéen for Social Beskyttelse forventes at fremlægge overordnede konklusioner vedrørende den multilaterale/tematiske overvågning af medlemslandenes politikker og implementering af de landespecifikke henstillinger fra 2016 samt om Kommissionens forslag til nye landespecifikke henstillinger til medlemslandene.

Beskæftigelseskomitéens udtalelse om arbejdsmarkedsintegration af flygtninge omhandler, hvilke værktøjer EU-landene kan tage i brug for at fremme arbejdsmarkedsdeltagelsen af flygtninge. Det foreslås blandt andet, at:

- den jobrettede indsats begynder hurtigst muligt,
- der søges arbejdsmarkedsdeltagelse for både kvindelige og mandlige flygtninge,
- den enkelte har incitament til selv at bidrage til integration, uddannelse og arbejde,
- den enkelte modtager en målrettet indsats.

4. Europa-Parlamentets udtalelse

Europa-Parlamentet skal ikke høres.

5. Nærhedsprincippet

Spørgsmålet er ikke relevant.

6. Gældende dansk ret

Spørgsmålet er ikke relevant.

7. Konsekvenser

Sagen medfører ikke lovgivningsmæssige, statsfinansielle eller samfundsøkonomiske konsekvenser, administrative konsekvenser for erhvervslivet eller konsekvenser for beskyttelsesniveauet.

8. Høring

Kommissionens udkast til landespecifikke henstillinger sendes til EU-Specialudvalget for Arbejdsmarkedet og Sociale Forhold til orientering.

9. Generelle forventninger til andre landes holdning

Medlemslandene forventes at tage konstruktivt imod Kommissionens forslag til henstillingerne.

10. Regeringens generelle holdning

Regeringen er generelt positiv over for brug af henstillinger efter art. 148 som led i EU2020-strategiens gennemførelse.

Regeringen er tilfreds med Kommissionens vurdering af, at der ikke er grundlag for en henstilling til Danmark vedrørende beskæftigelse eller sociale forhold, da Danmark løbende har gennemført omfattende reformer og løbende har fokus på implementeringen og effekterne heraf.

Regeringen støtter udtalelsen fra Beskæftigelseskomitéen om arbejdsmarkedsintegration af flygtninge. Det er vigtigt, at flest muligt deltager på arbejdsmarkedet for dermed at kunne forsørge sig selv og være en del af fælleskabet.

11. Tidligere forelæggelse for Folketingets Europaudvalg

Sagen har ikke tidligere været forelagt Folketingets Europaudvalg.

5. Rådskonklusioner om at det skal betale sig at arbejde

- Vedtagelse

Nyt notat.

1. Baggrund

Det maltesiske formandskab har fremlagt udkast til rådskonklusioner om, at det skal kunne betale sig at arbejde.

Trods økonomisk fremgang og stigende beskæftigelse i EU er der fortsat udfordringer med arbejdsmarkedsdeltagelsen for særligt unge og langtidsledige samt en underrepræsentation af kvinder i arbejdsstyrken.

Formandskabet har med rådskonklusionerne ønsket at sætte fokus på at fjerne barrierer for arbejdsmarkedsdeltagelse, takle segmentering af arbejdsmarkedene, samt sikre at sociale sikkerhedssystemer udgør en tilstrækkelig indkomststøtte i forbindelse med arbejdsløshed, og at der er adgang til hjælp, som kan lette overgangen til arbejde.

Kombinationen af sådanne instrumenter skal i højere grad tilskynde den enkelte til at arbejde ved at sikre, at det kan betale sig at arbejde.

2. Formål og indhold

I udkastet til rådskonklusioner pointeres det, at det, at det kan betale sig at arbejde, ("making work pay") kan bidrage til et mere robust EU, både socialt og økonomisk. Det indgår heri, at jobskabelse, en inkluderende aktiv arbejdsmarkedspolitik, balance mellem fleksibilitet og social sikkerhed samt fokus på incitamenters fortsat skal være højt på dagsordenen.

Rådskonklusionerne understreger bl.a. vigtigheden af fortsat at sikre investering i kompetencer og færdigheder ift. arbejdsmarkedets behov, samt at der fortsat skal investeres i strukturer og tilbud, som kan lette balanceringen mellem familie- og arbejdsliv.

Der bør særligt fokuseres på, hvordan kvinders arbejdsmarkedsdeltagelse kan styrkes.

Rådskonklusionerne understreger, at fastlæggelse af fremtidige indsatser og reformer skal ske med respekt for national kompetence, og at arbejdsmarkedets parter har en afgørende rolle i indretningen af landenes strategier for, at det skal betale sig at arbejde.

3. Europa-Parlamentets udtalelser

Ikke relevant.

4. Nærhedsprincippet

Ikke relevant.

5. Gældende dansk ret

Ikke relevant.

6. Konsekvenser

Rådskonklusionerne har ikke lovgivningsmæssige, statsfinansielle eller samfundsøkonomiske konsekvenser, administrative konsekvenser for erhvervslivet eller konsekvenser for beskyttelsesniveauet.

7. Høring

Specialudvalget for Arbejdsmarkedet og Sociale Forhold er orienteret om rådskonklusionerne på møde i udvalget den 29. maj 2017.

8. Generelle forventninger til andre landes holdning

Det ventes, at landene generelt vil støtte udkastet til rådskonklusioner.

9. Regeringens generelle holdning

Regeringen er generelt positiv over for initiativer, der kan medvirke til at styrke den nationale reformindsats, understøtte højere beskæftigelse og fremme en mere aktiv arbejdsmarkedspolitik med fokus på at styrke incitamenterne til at arbejde.

Rådskonklusionerne er i tråd med regeringens linje, og regeringen kan støtte rådskonklusionerne.

10. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg

Sagen har ikke tidligere været forelagt Folketingets Europaudvalg.

6. Rådskonklusioner om Ungegarantien - Den Europæiske Revisionsrets Særbere- beretning

- Vedtagelse

Nyt notat.

1. Baggrund

EU følger løbende op på medlemsstaternes implementering af Ungegarantien, der blev vedtaget i februar 2013.

Ungegarantien har til formål at sikre, at alle unge under 25 år modtager et tilbud af god kvalitet om beskæftigelse, fortsat uddannelse, en læreplads eller en praktikplads inden for fire måneder efter at være blevet ledig eller at have forladt en formel uddannelse.

Ligeledes følges der løbende op på ungdomsbeskæftigelsesinitiativet, som er målrettet regioner med en ungdomsarbejdsløshed på over 25 pct. De områder udgøres primært af regioner i Sydeuropa og Østeuropa samt regioner i Frankrig, Irland og Sverige.

Den Europæiske Revisionsret bidrager løbende til opfølgningen, og har senest i april 2017 præsenteret en revision af syv medlemsstaters implementering af ungegarantien og ungdomsbeskæftigelsesinitiativet i rapporten ”Ungdomsarbejdsløshed – Har EU’s politikker gjort en forskel?”.

2. Formål og indhold

Rådskonklusionerne omhandler opfølgning på Den Europæiske Revisionsrets rapport og adresserer status for implementeringen af Ungegarantien og det fortsatte arbejde hermed.

Rådskonklusionerne hilser rapporten velkommen og noterer sig fremgang for målgrupperne i de fleste medlemsstater og anerkendelse af medlemsstaternes indsats.

Konklusionerne fremhæver vigtigheden af at fastholde bekæmpelse af ungdomsarbejdsløshed som en politisk prioritet og anerkender flere nationale initiativer.

Rådskonklusionerne udtrykker tilfredshed med Kommissionens understøttende foranstaltninger og opfordrer til endnu tættere samarbejde med medlemsstaterne.

Endelig noteres Revisionsrettens anbefalinger til både medlemslandenes og Kommissionens fortsatte indsats, herunder udvikling af standarder og kvalitetskriterier for de tilbud, der gives, styrket overvågning af den nationale indsats, samt fastsættelse af realistiske målsætninger og mål.

3. Europa-Parlamentets udtalelser

Ikke relevant.

4. Nærhedsprincippet

Ikke relevant.

5. Gældende dansk ret

Ikke relevant.

6. Konsekvenser

Rådskonklusionerne har ikke lovgivningsmæssige, statsfinansielle eller samfundsøkonomiske konsekvenser, administrative konsekvenser for erhvervslivet eller konsekvenser for beskyttelsesniveauet.

7. Høring

Specialudvalget for Arbejdsmarkedet og Sociale Forhold er orienteret om rådskonklusionerne på møde i udvalget den 29. maj 2017.

8. Generelle forventninger til andre landes holdninger

Det ventes, at landene generelt vil støtte udkastet til rådskonklusioner.

9. Regeringens generelle holdning

Regeringen er generelt positiv over for EU-ungegarantien, som understøtter medlemsstaternes fokus på og indsats for at bekæmpe ungdomsarbejdsløsheden samt styrker indsatser i regioner og lande med særlige problemstillinger. Regeringen er i forlængelse heraf positiv over for den løbende opfølgning, som tilser, om EU's midler anvendes effektivt.

10. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg

Rådskonklusionerne har ikke tidligere været forelagt Folketingets Europaudvalg.